

Les Cahiers «Psychanodia»
Périodique d'histoire des religions

N° 7 / Mai 2024

(Seria *Jurnal de idei* n° 3)

Les Amis de I. P. Couliano
PHOS Online
2024

Couverture:
Victor Brauner, *Coupe d'amour* (1965)
([Musée de l'Abbaye Sainte-Croix](#), Sables d'Olonne,
photo prise par Dana Shishmanian, juillet 2015)

ISBN: 9782952504270

Ara Alexandre Shishmanian

Carnete de idei
(XI-XV).

În chip de jurnal

Les Amis de I. P. Couliano
PHOS Online
2024

Carnet de idei XI

sau

Carnetul azuriu

La ligne du Parti est nettement définie, comme un gros étron qui sort tout doucement du Cul! D'un Cul bien merdeux, bien barbouillé de merde!

vis recent – premonitor? : stau întins într-un pat dintr-un dormitor necunoscut, singur. la un moment dat aud un zgomot și văd pe fereastră escadrile de avioane (bombardiere) trecînd. avioanele dispar, apoi aud zgomotul unui bombardament apropiat. altă scenă sau aceeași ca o variantă (visul continuă); stau întins în aceeași cameră, de data asta cu dana, care doarme profund. văd pe fereastră aceleași avioane ce de data asta zboară mult mai departe; o trezesc pe dana și-i spun ce-am văzut. se uită pe fereastră și nu vede nimic. mă ia peste picior gen “ai visat”. auzim zgomotul foarte îndepărtat al bombardamentului. “vezi?” îi spun. însă ea interpretează altfel zgomotul.

vis premonitor cert, al danei de astă dată: cu circa 1 an sau 2 (o citez) înainte de 11 septembrie dana visează avioane care cad peste zgîrie-nori!

al doilea vis cu nichita. dacă primul datează din 1986, al doilea e mai tardiv, de prin anii '90, cînd începusem să scriu poezie sistematic; în plus, dacă primul e un fel de inițiere întru poezie, al doilea are un caracter mai capricios și mai bizar. “nimic nu-mi convine și totul îmi convine” (Confucius). afirmasem într-o scrisoare către mama – după redactarea integrală a Tripticului, în special a Tireziadei – că poetic eram superior lui nichita. nu trimiseseam bine scrisoarea că am avut un vis ciudat. se făcea că-mi apărea din nou nichita, însă nu ca prima dată, un personaj într-un cadru mai mult sau mai puțin narativ, ci un fel de *gros plan*, format numai din chipul lui ce-mi ocupa de altfel tot câmpul vizual (în plus, visul era colorat, parcă în verde în principal, poate cu tușe de galben). am visat deci doar chipul lui nichita sau ceva ce se prezenta astfel. cu diferența că nu aveam de-a face cu un chip

liniștit, mai mult sau mai puțin fix, gen portret, ci cu un chip ce se mișca tot timpul, devenea tot timpul, se transforma tot timpul, se plăsmuia, pîlpîia, luneca prin trăsăturile proprii, prin nebuloasa trăsăturilor proprii ca în relația de incertitudine a lui heisenberg. era un fel de “prinde-mă dacă poți” facial, o clipuire a chipului ce curgea în sine continuu, insezisabil și totuși obsedant prezent, o evanescentă obsedant persistentă, permanent recurentă pe care nici un pictor, nici un fotograf n-ar fi fost în stare s-o reproducă. după visul ăsta am devenit mult mai modest; l-am descris de altfel într-o scrisoare către mama – și aici!

avide de vide

scruter c'est transgresser et inversement

pe schema “lupta cu îngerul” alt vis, plasat cam între primul nichita și al doilea, mai aproape de al doilea. se făcea că mă găseam într-un autobuz (cred, deși linia era a unui troleibuz) ce ducea spre garsoniera lui tata; autobuzul era practic gol, șoferul nu era vizibil – ne găseam numai eu și liiceanu. se pare că ne băteam pentru locul de vizavi de locul șoferului, primul loc pasager din autobuz, locul meu preferat. de fapt, era un fel de trîntă, însă spre deosebire de lupta insubstanțială și fuzională (mistică) din primul nichita aici simțeam densitatea contactului corp contra corp. în momentul în care autobuzul ajunsese în stația unde trebuia să cobor (vasile pârvan parcă), l-am trîntit pe liiceanu pe primul loc pasager – obiectul disputei! vrei tronul, ia tronul! – și am coborît!

principiul visului constă, în genere, în analogia alienantă ce te îndepărtează de punctul de origine pe care, apoi, nu-l mai poți regăsi! există oare un caracter analogic al subiacenței?!

liiceanu și pleșu – un marx ras și un engels cu barba rotundă; paradoxal, pleșu are un aer de mini-marx iar liiceanu de engels pleșuv!

să ieși din lume prin vis, traversîndu-l, și să te întorci, din exterior, prin miracol! te vei trezi astfel într-o lume devenită, cel puțin pentru tine, un vis poros!

izvoarele legitimității lumii sînt secate! luna adică *māyā*! cum poate fi iluzia legitimă? dar cum poate fi iluzia logică – *māyā* vs. *dharma*!

sfântul e nemuritor căci nu-i decît neant!

pentru omul lucid lumea e deșertul dezgustului – cenușiul lumii îmi întîmpină dezgustul

sînt atît de rănit că am ajuns să-mi fac o piele din rană!
cînd *viața* devine nelimitată, cînd nemurirea e atinsă – singura limită a existenței e **neantul – acest neant de care sîntem înconjurați – în zîmbetul căruia plutim**

atunci, treptat, identitatea se dizolvă în eternitate!

le véritable “homme de la nature” c'est le mystique!

...car nous risquons tous de devenir des hommes...

lumea e tumoare, cunoașterea e chirurgie!

în fond, lumea e populată în majoritate cu umanități aparente!

lumea e școala dezgustului

ce-i un ilot? o făptură dotată cu inteligență și conștiință ce pune supraviețuirea deasupra libertății – altfel spus, un soi de întîmplare bio-logică ce nu are nici sensul onoarei nici sensul libertății – cel mult retorică!

spațiul e vizibilul, timpul mereu evanescent, invizibilul

în imnurile vedice mitul e înecat de enigme, în brahmane de rit! în upanișade, de speculațiile filosofice!

învingătorii unui război sau, mai degrabă, supraviețuitorii sînt resturile fizicale ale unui proces ce nu se poate recunoaște ca suprimare cognitivă. și totuși, războiul – iar ca el atîtea alte fenomene ale lumii – e proiecția fizicală a unei suprimări cognitive, proiecția fizicală a neantului, oribilă prin reziduuri și amnezie!

alte două vise:

- 1) l-am visat pe Beethoven – vis descris în niște poeme din *Si minor* (încă inedite, nu pentru mult timp) – așezat pe un mic zid de vreo jumătate de metru dintr-un parc, seara târziu; curios, era îmbrăcat într-un fel de uniformă de funcționar de secolul XIX – am văzut ceva asemănător într-un film despre nevestele decembriștilor, în rolul unui guvernator țarist parcă Smoktunovski – o uniformă albastru-fumurie, culoarea înserării. voia Beethoven să-mi sugereze prin această vestimentație ciudată că el, marele revoltat, aparținea totuși sistemului? eu nu, niciodată, eu nu!
- 2) Heidegger! Urc o scară de beton dintr-un bloc destul de prăpădit deși foarte înalt, în plus fără ascensor; la etajul ultim – n-aș putea preciza care, practic la mansardă – locuiește Heidegger într-o cameră foarte modestă. cineva indeterminat îi spune că ar trebui să-mi iasă în întâmpinare în semn de bunăvoință pentru eforturile mele filosofice. ezită, dar pînă la urmă acceptă – îl văd zîmbindu-mi pe palier în vreme ce urc ultimele trepte.

i-am mai visat: pe Mircea Eliade – după moartea lui Culianu; de altfel l-am visat de mai multe ori și pe Culianu (prima dată cu un fel de căciuliță de alpinist!) – mai degrabă binevoitor, probabil din cauza eforturilor mele legate de colocviu sau poate pur și simplu – precum și pe George Călinescu într-o ipostază ce nu-i semăna deloc – știam doar că e el, fără să-l recunosc cu adevărat – mai degrabă acru, mai precis de o bunăvoință forțată, habar n-am de ce! s-ar zice că nu-i eram prea simpatic! totuși dintre români, cronologic, indiferent de relațiile personale, figurile cu care am învățat să gîndesc: Călinescu, Eliade, Sergiu Al-George, Goma!!! pe primul nu l-am cunoscut personal, a murit cînd îl descopeream (i-am urmat catafalcul străpungînd spectatorii, fanfara, pînă la catafalcul însuși), pe al doilea am evitat să-l cunosc direct (i-am scris, dar ca persoană nu-mi inspira încredere), al treilea mi-a fost profesor la facultate dar ceva n-a mers între noi, nu știu de ce, al patrulea a fost în aparență cel mai deschis, m-a ajutat cu colocviul dar m-a trădat cu actele! relații cu adevărat bune pe lumea asta n-am avut cu adevărat cu nimeni – acum cu Dana! catastrofice în rest! poate cel mai bine m-am înțeles cu Cioran (relații sporadice, mai mult corespondență, de vreo două ori parcă la telefon, el a vrut să mă pună în contact cu liiceanu, ocazie cu care am înțeles că nu m-aș putea înțelege niciodată cu el – prea ilot adică prea român! Eminescu vorbea de “romunculi”!)

alt vis premonitor, anticipînd moartea mamei: mă găsesc într-o cameră necunoscută. țin în mînă un sandviș alb sau vreo altă formă de aliment destul de indefinit. flau, cîinele demult decedat al unchiului Mica, vărul mamei, el însuși mort de mai mulți ani în momentul visului, îmi iese înainte și vrea să-mi smulgă cu dinții sandvișul. rezist, dar în cele din urmă reușește să-l smulgă (insist pe culoarea albă). mă trezesc – mama moare scurt timp după asta. dublă coincidență: în momentul visului locuiam într-un bloc HLM de pe Square Got (Gott!). or ne mutasem acolo pe 16 aprilie 1995, deci de ziua de naștere a mamei și am plecat de acolo spre actualul nostru domiciliu nocean pe 12 octombrie 1996 – mama murise pe 11! i-am aflat decesul în chiar dimineața mutării. ieșisem după camion și cînd m-am întors am găsit-o pe Dana în lacrimi!

limita, ca și intelectul, sistemul limitei, nu e decît o formalizare, o “geometrizare” a subiacenței! vai de cei ce adoră limita, conceptul cel mai fals și cel mai alienant al filosofiei! de fapt, limita e cel mai lamentabil concept al filosofiei – ce i-a infectat pînă și pe gnostici! limita, cenzura transcendentă etc. nu există decît pentru ca omul să le distrugă cu toată disperarea, cu toată furia, cu toată nebunia lui existențială – omul, ensul de hybris și catharsis! nu individul-fenomen, legat de manifestarea inevitabil peratologică ci omul numenal! treci mereu dincolo!!!

limita e produsul interactiv al individului ce-și concepe handicapurile – intelectul, mentalul, mai ales eul, jalnicul aparat senzorial – ca necesități structurale

răul e plenitudinea slăbiciunii! răul umple toate fisurile slăbiciunii și astfel prin rău slăbiciunea e plină de tot ce dăunîndu-i o poate completa!

la simplicité de l'être est son néant!

nimic din ceea ce prelungește starea de ignoranță nu-i acceptabil!

nici un obiect nu trebuie să oprească activitatea senzorială – ea trebuie să se întindă vidă! totul trebuie extins, totul trebuie vidat! instinctul aproprierii percepe obiectele!

vis recent: un mare supermarket, intrarea comportă un portillon mecanic ce nu se deschide decît cînd cel ce vrea să intre a fost verificat electronic că nu poartă vreo armă. în practică cel ce dă drumul înăuntru apăsînd pe un buton e... puțin! stă tolănit pe un fel de scaun jos, altminteri destul de confortabil și cînd celula electronică a confirmat accesul, apasă pe buton. la un moment dat vine rîndul unei bătrîne jurnaliste (Politkovskaia?) care are de făcut unele cumpărături. după ce a fost verificată și puțin a lăsat-o înăuntru, nu se poate stăpîni, se întoarce spre el și îl întreabă: cum se face că dvs., stăpînul Rusiei, faceți pe portarul la supermarket? puțin răspunde ceva vag în sensul datoriei împlinite, deși am putea suspecta că e vorba de un hobby! jurnalista insistă: nu e vorba numai de diferența de rang dintre funcția prezidențială și cea de... portar de supermarket ci și de riscul indiscutabil pe care vi-l asumați! stalin, de pildă, nu s-ar fi coborît niciodată pînă la o asemenea ocupație, în mare măsură, tocmai din cauza expunerii pe care o implică! vă dați seama cît de ușor ar putea un răuvoitor să vă tragă un glonț? nici un risc – răspunde măreț puțin – toate măsurile au fost luate. de fapt, nici un fel de măsuri nu sînt vizibile, s-ar zice că tipul n-a anvizajat pur și simplu chestiunea, într-atît se simte la adăpost în dreptul porțiței electronice. or evident, cineva neverificat ar putea să tragă din pasajul pe unde circulă mulțimea. nu e vorba de riscul efectiv – nu se lasă jurnalista – ci de *principiul riscului!*

cortină

evident, dincolo de caracterul lui destul de sarcastic, de banc oniric, habar n-am ce ar putea să însemne visul. anunță el moartea apropiată a ipochimenului în vreun atentat? (aparent n-a fost cazul deși cine e puțin, clubul puțin mai bine zis...)

un vis bizar de genul “Trubadurului”, însă în mai obscur. se face că sînt ceva de tipul “inchizitor” – raționalizez! – în orice caz s-ar zice că am putere de viață și de moarte asupra unei categorii de vrăjitoare (?), druide (?), ceva asemănător. se prea poate să fi ordonat déjà execuția unora (aproape toate ?) în orice caz, rămîn două supraviețuitoare, una bătrînă și, probabil, extrem de puternică, alta tînără, cu ceva de madonă păgînă, deși nu-mi amintesc fizionomia. la drept vorbind, dacă sînt, probabil, decis să ordon executarea vrăjitoareii (?) bătrîne, nocive (?), nu-mi amintesc să nutresc sentimente ostile față de cea tînără, încă neinițiată. e mai probabil că intenționez s-o iau de nevastă (amuzant).

vrăjitoarea bătrână e neliniștită, desigur, pentru propria ei soartă dar pare de-a dreptul obsedată de cea tânără – fiica ei? nu-i sigur! un fel de nepoată? sau de “speranță” a vrăjitoarelor? – oricum e limpede că nu vrea s-o scape din mână (poate ca în il Trovatore e un copil furat! foarte posibil!). frământată, nu știe ce să facă. în cele din urmă se decide să mă amenințe – încă o dată nu-i limpede dacă se teme să n-o condamne pe cea tânără sau s-o iau de nevastă. s-ar putea ca în mentalitatea ei ambele soluții să fie echivalente. prima pentru că suprimă, a doua, pentru că ar împiedica transformarea celei tinere în vrăjitoare. nu-i clar dacă realmente pentru binele acesteia. mai exact să combine amenințările cu promisiunile; sensul amenințărilor-promisiunilor ei e următorul (nu țin minte să ceară ceva pentru ea însăși): de n-o să-i dau drumul celei tinere (eu sau mai degrabă personajul visului) va face din viața mea (a ei) un infern; dacă dimpotrivă îi dau drumul mă va coperi de toate binefacerile și chiar de-ar fi să ajung în infern, aș putea să ies de acolo ca și cum m-aș plimba. mă trezesc foarte nelămurit dar netentat (de altminteri, dacă dana e vizată nu-i vreau răul și nu eu m-am agățat de ea, dimpotrivă!). însă nu pot renunța la principiul cunoașterii exhaustive! bătrâna vrăjitoare – *prakṛti*???

în “iubește-ți aproapele ca pe tine însuși” există cel puțin 4 greșeli: iubește – urăște (implicit) – tine însuși – aproapele! “ca” e o a cincea greșală, poate cea mai gravă! ce rămîne e bun (pardon îl uitam pe “-ți” ce afirmă posesiunea!).

nu doctrina ci coerența și consecvența aplicării asigură progresul spiritual

“ce crimă ascunzi?” “nu ascund decît trista crimă a existenței mele...”

for most women the marriage is less than a sheet of paper – a shit of paper! eventually for all of them!

sînt plin de răni! pielea mea e o piele de răni! inima mea e acoperită de răni! mă sufoc de răni!

feminismul e expresia unei culpabilități continue a celor a căror structură e trădarea de sine!

societatea e școala agresivității abile și a ferocității bine temperate!
sau, cum spune mi se pare Balzac, politețea e dispreț!

comportarea demnă se bazează pe adevăr – e așa simplu! – ilotismul
structural arogant exclusiv pe minciună!

singura utilitate a puterii e că-ți permite să-ți cunoști deplin realitatea
psihologică!

“extraterestrii” – ex-terestrii? – sînt fantomele înserării cosmice!

“femeile eliberate” nu-s altceva decît niște animale împodobite cu
gratiile cuștilor lor! aș putea zice “decorate”!

dacă bătrînii par uneori severi e pentru că existența le cere un efort pe
care nu li-l cerea înainte; de fapt bătrînii merg pe sfoară întocmai ca
funambulii!

să-ți transformi sămînța în semn – ura în cerneală!

*jésus, avec sa permissivité monstrueuse envers les femmes s'avère
n'être précisément que cela: un fruit faible et féminin – un avorton!*

n-aș spune că spiritualismul le-ar fi necunoscut chinezilor (cf. Granet);
mai degrabă avem de-a face cu o intensă imanentizare a spiritului, cu
o integrare în uman. ce lipsește e transcendența!

religia chineză e mai ales o neutralizare a sacralului! (Granet)
opoziție și apoziție

a privi cu guma ceea ce vrei să treci sub tăcere!

în fond, violența interdicției și a cenzurii și transcendența sînt
indisociabile

lagunes de lacunes

l'inconscient est 4D

vis: la București, fațada clădirii de vizavi de Cișmigiu – Arhivele Statului? – se prăbușește. în spate, blocuri noi! eu mă găsesc într-o cabină telefonică (?) transparentă, fațada cu cărămizi desprinse și moloz mă blochează înauntru și e pe cale să mă strivească. ies printr-o ușă de sticlă din spatele cabinei. s-ar putea să fi fost un wc transparent!

injustiție și iluzie – combinația cea mai coșmardescă și mai funestă!
“*aucune femme n’a jamais été trompée par un homme*” – Yukiyo M.
– *la réciproque n’est évidemment pas valable!*

se termină destul de sumbru domnia negrului galben! ce dezamăgire!

alienarea ipostaziată disprețuiește alienatul

numai ce e inutil e imposibil!

noduri de “haos” din 4D sau + se rezolvă prin paradoxuri spațio-temporale în 3D!

zămislese oglinzi temporale în labirint!

prezența mea e incandescentă – imprim semnul rușinii în lumea condamnată! sînt fierul înroșit al călăului!

cînd vrei să-ți domini cunoașterea, cînd vrei să-ți domini libertatea prin fantasmă – le transformi în “natură”, le transformi în “iluzie”, le transformi în “femeie”, le transformi în “lume”.

există făpturi – bărbați sau femei, mai ales femei – ce seamănă cu niște hartane uriașe de carne putredă, negre de muște și de propria lor putrefacție. există însă, mult mai rar, și altfel de făpturi, la care putrefacția merge mult mai departe. ele nu mai sînt simple hartane putrede, acoperite de muște bîzîitoare, ci devin ele însele o muscă uriașă, fără să înceteze a fi ce erau și înainte: niște uriașe hartane de carne putredă. aceste hartane-muște sau muște-hartane, negre de propria lor putrefacție și de propria lor muscărie sînt cele mai scîrboase ființe (?) de pe acest pămînt! despre ele se poate spune nu doar că sînt rele de muscă ci că sînt putrede-muscă! ...da, pămîntul ca un pubis uriaș...

azi femeia mai e încă o cabotină relativ benignă, dar mâine va deveni o scelerată – căci soarta cabotinelor e să devină scelerate!

de fapt, moartea e mierea fapturilor ce se mănâncă unele pe altele!

lumea e domeniul substituțiilor și al simulacrelor

dacă cabotinajul duce inevitabil la sceleratețe – e masca ei, de fapt – paradoxal dorința bărbatului se hrănește prea adesea tocmai din cabotinajul femeii perverse și potențial sau actual scelerate. e un narcisism straniu – cumva masochist – în această dorință nutrită de dezgust, în această plantă crescută din humus de vomă!

... et c'est par amour du néant que l'on aime l'Âme!...

de ce să sacrifici un miraj pentru un miraj? sacrifică, mai degrabă, visul trezirii!

tot ce e manifest are un dincolo!

ceci est cela

vidyā se stinge infinit în *avidyā* și *avidyā* e infinit abolită de *vidyā* – ambele mistere simultane dar subtil non-concomitente

ātman în *ātman* – locuitor și locuință

identitatea negativă a universului cu absolutul

existența e reală numai ca esență deci numai prin ceea ce, susținând-o, o neagă! esența e neant ocultat. mirajul se bizuie pe ocultul pe care-l parazitează

mirajul – o roată fantasmatică rotindu-se în jurul unui centru vid!

particularul epuizează posibilitățile cognitive ale realului. particularul e sistemul exhaustiv al variantelor – de unde dialectica etică a actului

privată de esență existența e simplă dinamică iluzorie!

une réalité précaire vaut-elle bien plus qu'un simple mirage? tout mirage est, d'ailleurs, manipulable à souhait!

iluzia se prezintă ca ordine, realitate veridică și lege (*ṛta, satya, dharma*) dar, în ultimă instanța, manipularea prevalează!

actele determină transmigrarea actelor

qui dit que le cosmos est autre chose qu'un vaste crépuscule – un crépuscule sordide par-dessus le marché

la mère europe est une salope

nu omul e un microcosmos ci cosmosul e un microanthropos!

chiar și transcendența e iluzie – chiar și evanescența! nitescența transcendentă a evanescenței

din lumea falsă spiritul retrăgându-se trebuie să redevină neant!

nu există iertare! iertarea e complicitate – co-criminalitate
devoțiunea e indisolubil legată de actul în lume, actul uman devenind un fel de participare a lumii la divin – e deci un mod de a-l lega pe *puruṣa* de *prakṛti* – în fond, devoțiunea e o deturnare de la metafizic!

the world is the devil – the evil – the selfless self

personajele și personificările *bráhma*nului: *yakṣa*, abia personificat (în *Kena Up.*), *Brahmā*, bineînțeles, figura lui generică, *Viṣṇu* = reprezentantul *bráhma*nului determinat, *saguṇabrahman*, *Śiva* = reprezentantul *bráhma*nului indeterminat, *nirguṇabrahman*

adevărul nu se transmite, se descoperă!

cultura e articulația fantasmelor fondatoare ale unui popor sau ale unui grup de popoare – și tot ce o orchestrează!

căderea e de natura zborului

încerc să mă identific cu ceea ce port!

un “dumnezeu” masochist pentru a legitima o omenire sadică!

zămislit de zeu – persecutat de zeu – liber și fără de lege – frângînd toate simbolurile legii – iată revoluționarul!

vocea jupuită

luna scuipe argint în negrul ierbii

profetismul iudaic era mai degrabă elitist, profetismul creștin și islamic – populist! populismul creștin și islamic!

binomul verticalității privirii se transformă în binomul bipediei și privirii – cucerirea privirii sau mai exact recucerirea ei!

absurdul istoric derivă din firescul aparent al logicii onirice!

de ce neantul nu se ajută în mine și prin mine? pentru că e neant!

buzele se evaporază-n cuvinte

tot ce e iluzoriu e nedrept – tot ce se depărtează fie și numai cu ϵ de neant e iluzoriu și deci nedrept!

realitatea iluziei e suferința, legea iluziei e nedreptatea!

sentimentul și intuiția au o rădăcină comună cu diferența că intuiția are o structură cognitivă e un “sentiment cognitiv” – sentimentul însuși e deci intuiție deviată, încetinită și deformată de straturile personalității

stilul e ansamblul valorilor cognitive deviate ale unei epoci

limita cognitivului e intuitivă și deci poate deveni stilistică prin deviere în sentiment

pământul însuși pare uneori înecat în crepuscul
dubiu gravid de deșert

sentimentul e ideea incompletă, neizbutită – ce se prelungește în vibrația infinită a eșecului ei!

nul sang ne peut dissiper le cauchemar

lumea e răul – sacrificiul creează coșmarul! lumea e “portocala mecanică”

dacă *big bang* e lumea *big crunch* e omul!

cruzimea e indisociabilă de personificare

mirajul lumii stă în faptul că-n ea solitudinea e multiplicată și personificată fără să fie anulată. de fapt, lumea funcționează de parcă multiplicarea ar consta în personificare și personificarea în multiplicare!

sustrage personificarea și multiplicarea va dispărea sau va deveni atât de abstractă că nu va putea rezista tendinței structurale de unificare

religia e cunoașterea de sine pentru altul – cu atât mai mult pentru alții! mai mult contemplată și adorată decât experimentată – deci alienantă, astfel încât să fie simultan (dar non-concomitent) indispensabilă și inaccesibilă!

dimpotrivă prin caracterul ei autosupresiv, mistica evacuează religiosul, se jupoaie de el, eliberând adevărul pur al cunoașterii de sine

mistica e semn, religia, imagine, eventual, în cel mai bun caz, simbol!

ziua și noaptea se sting una într-alta
cenușa ciudată a doliului se dizolvă-n culoare – ninsoarea alunecă-n umbră

frumusețea nu va salva lumea – în schimb, lipsa adevărului o va pierde! frica de adevăr!

nu există putere bună, nu există putere veridică – deci singura libertate – singurul adevăr – neantul!

tu, cel ce cauți – tu, cel ce vrei – ești singura “personificare” a
neantului – nu există alta!
depărtări sau adâncuri – sau înălțimi – totuna – *nostalgique nausée du
regard*

legea – cartea – e închisoarea lui Dumnezeu

faptele sînt coagulate-n eveniment printr-un mit subiacent!

una din problemele teoriei cunoașterii e că transformă finitudinea-
obstacol în finitudine-metodă și chiar în finitudine-exigență
gnoseologică (deja Aristotel); or aspirația fundamentală, definitorie a
omului nu e să deplaseze limitele ci să tranșeandă Limita!

toamna ne întîmpină cu recele striat al ploii

una din cele mai grave confuzii e cea dintre moarte și neant – dintre
neant și moarte
căci singura problemă filosofică e neantul nu sinuciderea!

spiritul e cupa în care neantul, vitalitatea ocultă a spiritului, sângele lui
sacru, își găsește adăpostul nitescent – graalul!

impostura substitutivă a tuturor sistemelor (v. Broch, S. 713)

întunericul încheagă fereastra în oglindă – caietul labirintului

trupul bărbatului și trupul femeii sînt formele prin care natura își
recunoaște fidelitatea și supunerea față de spirit – sînt niște peceti pe
care acum natura le trădează

la o anumită categorie de depresivi inteligenți agresivitatea ia forma
relei-credințe celei mai impenitente!
astfel reaua-credință realizează echilibrul dintre agresivitate și
anxietate, satisfăcîndu-le pe amîndouă!

sacrificiul în genere și mai ales sacrificiul uman nu poate fi sublimat și
depășit decît prin artă – sacrificiul artistic!

menirea artei nu-i însă să “salveze lumea” ci să elibereze omul de lume – să libereze omul de tot ce-i e incompatibil (și cu atât mai rău pentru resturile cosmice!)

singurătatea – straniețate – insularitate – absolutul

nitescența neantului nu-i o luminozitate fizicală ci valoarea de adevăr ce-l circumscrie conferindu-i unitate – realitate – sineitate – spirit

destructurarea cunoașterii transformă fizica în hipermetafizică!
contingentul a avea trebuie să se resoarbă-n a fi prin contemplarea
infinită a neantului! enumerarea e contemplare!

în realitate nu există o cosmogonie strict științifică, bazată exclusiv pe fizică și nu poate să fie!
orice teorie a începuturilor e, cu necesitate, *metafizică și hipermetafizică!*

fizica nu poate explica începuturile fizicale – cu atât mai puțin pre-începuturile – ci doar descrie pînă la un punct structura dată; științele sînt prin definiție imanente, nu transcendente – și totuși teleologia lor implicită e de tip transcendental!

mimetism e numele tău femeie

detestabilă e țesătura – personajele nu sînt decît pretexte!

vălurile lacrimilor și vagul neconsolat al speranței

privirea colosală a vidului

primitivism și civilizație – nimic alt decît trecerea de la o agresivitate brutală la o agresivitate rafinată – evoluția agresivității – nu spune balzac că politețea e dispreț?...

sicriu sau leagăn – uter sau mormînt – stranie concidență

sistemul ecourilor

tătucul cel bun tace și veghează – supra-veghează!

religiile prostituează spiritul și trivializează filosofia – falsifică viața –
religiile ca și orice ideologie! suferim de obscenitate sacralizată!
există o a treia versiune a sfârșitului fizical al lumii – cosmosul devorat
de găuri negre ce se întredivoră – la sfârșit o unică gaură neagră ce
implozează – și iată big crunch însă evident fără re-big-bang!

o fată ușuratică și bastardul ei au zămislit “creștinismul”! cretinismul
de fapt! vezi toldot yeshu!

fanaticul propriei lui ambiții – sinistrul valsează prin timpul dalat cu
cadavre

gravitația – indiciu al tendinței de autodistrugere cosmică (*big crunch*)
și în care structurarea nu e decît o fază a destructurării, tot așa cum
generația nu e decît o fază a distrugerii

gravitația ca și cosmosul – valoarea de autoanihilare a “materiei”
menită să corecteze dezechilibrul numit big-bang

creștinismul e într-un sens revolta speranței contra cunoașterii, a
ilotismului psihic contra spiritualității pure, pe scurt, a sensibilului
impotent contra inteligibilului exclusiv!

glory is ominous – glowed the glorious Duke of Glominous

cine-i respins de distanțe atinge infinitul – cine-i respins de infinit,
atinge neantul! *prakṛti* e *kaivalya* care și-a dezvoltat puterea
metamorfică – fantasmatică – magia alienării!

demiurgul și diavolul sînt “magic” complementari. primul desemnează
spațialitatea structurantă a iluziei, al doilea, temporalitatea ei
dinamică!

tînăr, am avut de-a face cu tot soiul de egoisme stridente și
plîngăcioase care dăduseră faliment!

orice cunoaștere exterioară e, de fapt, interioară!

cunoașterea e articulația dintre ființă și neant / neant și ființă!

explozii de aur înlăcrimînd nemurirea

anularea albă spre piscuri – rachetele catedralelor

albul negativ dintre lumină și iarnă

primăvara sturniană a melancoliei și începuturile ei negre
în mine e androgenul nu în vreo combinație externă, androgenul refulat
nu scindat! starea androgenică nu-i altceva decît împlinirea mea ca
ființă și depășirea ființei într-un neant!

succesul meu real e persecuția căreia-i sunt victimă!

liberté – égalité – humanité

prakṛti e reală? ca și *puruṣa*? personal contest! dar, admițînd, dacă
ambii termeni sînt reali, interacțiunea lor e cu necesitate ireală,
fantasmatică, iluzorie – altfel realitatea interacțiunii ar digera
realitatea termenilor! deci, de vreme ce *puruṣa* e imposibil, pentru ca
prakṛti să fie reală și nu simplu iluzorie, ea trebuie chiar mai mult să
se sustragă interacțiunii, să-și regăsească echilibrul, calmul! căci
prakṛti structural reală nu poate fi, funcțional, decît iluzorie; într-
adevăr, funcțional *prakṛti* e *māyā*! *māyā vṛtti nirodha*!

tot ce e funcțional e iluzoriu!

palidul excremente al lunii

pentru *prakṛti* separarea, disocierea e o necesitate! în fond, ea aspiră la
reinițializare, ceea ce probează unicitatea lui *puruṣa*! unic înseamnă
transcendent!

seringile inspirației unde se amestecă idee și sânge

nu există nici cea mai mică șansă de happy end nici pentru voi, nici
pentru mine, nici pentru lume, nici pentru om!

toate cuvintele sunt vinovate!

n-o să mă prindeți cu un destin improvizat!

lumea e o cutie a Pandorei etern deschisă și fără nimic pe fund! plină de coșmar și goală de trezie!

ești criminal sau nebun dacă contrazici delirurile colective, mai cu seamă în fazele lor acute!

la baza calculelor iluziei stă obstinația, adică eroarea!

nu lumea trebuie s-o cunoaștem ci trebuie să ne cunoaștem privirea!
melancolia ca un întuneric de metal

antecristul e forma unei așteptări indefinite și a unei veniri imposibile!
anticristul e o prezență permanentă deși cumva inezisabilă!

scînteii superbe de ofilire – petale grele de crepuscul

o țară persistent totalitară e infernul în aer liber!

singurul rost al lumii e să te dezguste de ea însăși!

aparența e onoarea femeii! lumea e excrementul propriei ei nonșalanțe!

există o tandrețe ce se apropie și o tandrețe care se desparte, o tandrețe a zorilor și o tandrețe nocturnă, o tandrețe a bucuriei și o tandrețe melancolică, da, o tandrețe de adio!

traversez tandrețea despărțirilor...

cunoaștere și dreptate: cunoașterea constă în exterminarea ignoranței,
dreptatea constă în exterminarea nedreptăților deși numai operația celei din urmă asociază conceptul și reprezentanții lui – căci dreptatea este întotdeauna aplicativă

îngerul exterminator este o personificare a dreptății nu a cunoașterii!

exterminarea lumii prin cunoaștere și dreptate e libertatea!

libertatea nu poate fi decît transcendentă și totuși e o transcendență specială – o transcendență la infinit!

în funcție de vecinătățile matematice există o nitescență pozitivă și o nitescență negativă a lui zero, corespunzând axelor numerice – putem deci vorbi de un “zero pozitiv” și de un “zero negativ”, de un “zero imaginar” sau de un “zero complex” etc.

zero e o oglindă poliedrică infinit dimensională

zero e diferit pentru toți – neantul e același pentru tot!

tot ce e feminin e devoțional, prin urmare emoțional

iluzia – tâmpa maestră în viclenii!

vomită fiecare pas al drumului concret!

prakṛti e o mare jucătoare de șah și o și mai mare jucătoare de biliard!
Dumnezeu nu se poate priva de facultatea judecății și, deci, de criteriul dreptății și nu poate recurge decît prin abuz la paradox; căci Dumnezeu fiind o persoană, nu ne este echidistant precum neantul!

în schemele inițiatice moderne ce tind să definească modelul existențial apar două tendințe: 1) aceea a “inițierii închise” ce se adaptează modelului social pe care finalmente îl adoptă (schemă picarescă) regăsind oarecum, deși cu distanțe, modelul inițiativ preconizat de basm și 2) anti-modelul “inițierii deschise” unde structura socială (“lumea”) e radical respinsă, realizarea individului constituindu-se contra acestei structuri. în acest ultim caz, opus basmului, consacrarea finală va fi întotdeauna absentă, inițierea va rămîne deschisă, infinită... bineînțeles, propunerile de finalizare nu vor lipsi însă vor fi respinse, clasică “recompensă” transformîndu-se în “încercare”! inițierea faustică ar trebui să fie de acest ultim fel! ca și cea don juanescă!

cucerirea singurătății – respectiv a neantului, învingerea tuturor formelor subiacenței = nesinea – *sinele* și subiacența lui, *nesinea*

lacrimile mele sunt roua neantului

uneori obstacolele sunt atât de frecvente și existențial atât de adânc implantate încât se transformă în *linie a vieții!*

după isterie (feminism “politic corect”) butaforie! euforia butaforiei!

Lacan – Canal

toți avem în noi o parte mediocră; majoritatea o favorizează – eu am persecutat-o! și pentru că mi-am persecutat partea mediocră, am fost persecutat de mediocri! vezi cultul compromisului și al dării pe brazdă la unele și alții – breban era apostolul compromisului, parcă – manolescu, nunțul politicianismului literar, latent clientelar, de obediență maioreșciană și bineînțeles al rezistenței prin cultură confortabil instalate în fotoliu! am putea vorbi de un veritabil “confortador”! de altfel, decesul inevitabil ridiculizează toate manevrele, toate ambițiile, toate absurdele ranguri!

sîntem singuri – dar trăim într-o singurătate supravegheată! trebuie să ajungem la o singurătate pe care s-o supraveghem noi singuri!

sinteză – intuiție – imaginație – pe de altă parte, analiza, prin indispensabilele ei proiecții ipotetice, nu se sustrage fanteziei!

există slăbiciuni morale sau psihologice ce nu pot fi depășite decît prin zdrobirea ființei!

pentru a te elibera trebuie să te lași invadat de zâmbet – adică, de evanescență!

existența mea, semănată de nenumărate nedreptăți suferite, penitenciarul meu existențial, reprezintă totuși, într-un sens, o vastă cură de dezintoxicare! dezintoxicare de ce? tocmai de existență!!!

orice sentiment e orbire! singurul sentiment valabil e sentimentul evanescenței!

scriu cu inima împădurită de lacrimi

perversitatea e paradoxul existențial! inversiunea! inversarea tuturor valorilor!

în cetatea vanității n-am loc!

zîmbesc cu creștetul capului spre tine, Tată!

omul își este sieși lume! iată de ce în lume omul este străin!

iubirea veritabilă, în sine și pentru sine, e subtilă – e zâmbet! iubirea e evanescentă, e răsărit cufundat în apus, și ploaie inefabilă în neant!

désespoir de la lumière et lumière du désespoir!

Dumnezeu iubește lumea și omul doar ca integral aservit lumii! însă Dumnezeu, ca orice zeu, urăște omul liber și se teme de el!
pentru Dumnezeu ieșit din sinele interactiv, omul liber e alteritatea!
or, sinele respinge alteritatea iar Dumnezeu personal o urăște!

pentru sinele care e identitate, alteritatea e imposibilă iar imposibilitatea ei, inacceptabilă! pentru neant însă, nu există alteritate!

problema nu e a demeritului universal – meritul există ca și demeritul – ci a echidistanței absolute față de neant. Dumnezeu și furnica sînt la egală distanță, în ciuda decalajului aparent! în neant totul e admis și totul e permis!

lumea nu poate funcționa fără o legislație a diferențelor – deci fără dreptate! însă omul nu se poate realiza fără acest sentiment al echidistanței universale!

iubirea e dispersie – cunoașterea, conversie. în iubire, cît timp iubirea subzistă, cunoașterea e înlocuită prin amnezia sentimentului ce, la rîndu-i, se poate aliena în amnezia substanței.

astfel, subiacența e terenul unor amnezii adâncite!

cînd subiacența – adică dyada – domină neantul nu putem vorbi decît de domnia răului; cînd neantul domină sau suprimă dyada (subiacența) putem vorbi în fine de bine!

Carnet de idei XII

sau

Carnetul cafeniu

lavă roșie ca un crepuscul infinit

tripla lavă: neagră – roșie – albă – tripla lavă a inconștientului!

cosmosul – monstrul de stele – întunecat, sumbrul, nebulosul
monstru de stele

păgînii – termen definind inițial populația rurală – ereticii și în fine creștinii au fost tratați de “creștini” ca pieile roșii de coloniștii americani, adesea incomparabil mai rău (în fond, toate conversiunile sînt genocidare)! să-i mai invocăm în acest context pe comuniști și pe naziști? ori, poate pe turci... poporul asasin!!!

pentru pneumatic nu există situație structural ci doar circumstanțial favorabilă

întunericul se deschide în fața luminii ca o ușă vrăjită
calul norilor moare de lacrimi

într-un sens, mirajele mîzei sînt niște limacși psihici

numai imparul poate constitui temei sintetic, parul poartă în el sciziunea și, prin urmare, nu poate fi decît analitic!

deschide poarta tăcerii și vei auzi muzica
vîntul citește frunzele

cum poate fi modificată *māyā* destinală a unui individ?...

dublă contradicție: între liberul arbitru și “păcatul originar” – liberul arbitru implică cunoașterea binelui și răului (idem “rațiunea”); între teoria *karmanului* și cea a *māyēi*: necesitatea karmică și iluzia māyică se exclud. într-adevăr, ce e necesar nu poate fi iluzoriu și invers ce e iluzoriu nu poate fi necesar. pe scurt, nu există coerență și deontologie destinală ci doar arbitrar și impostură! destinul subzistă prin decalajul dintre sine și mine, decalaj provocat de subiacență, marele parazit mimetic al absolutului! a suprima decalajul înseamnă a suprima destinul – fără raport cu karma individuală! nu ce facem contează ci valoarea eronată pe care o acordăm faptelor noastre...

iluzia e o țesătură, o lectură proiectivă în jurul unor intermitențe cu valoare de semnalizare, intermitențe, ele însele, proiectiv “colorate” – spiritul ar putea fi sursa acestor “intermitențe” cu funcție de obstacol narativ – deci de trezire onirică

inconstanța percepției spirituale produce mirajul – măștile furtivului

le monde c'est le diable – l'existence est le mal

spiritul e sinele care și-a pierdut în strălucire în-sinerea – strălucirea spiritului e interpretată de sufletul obscur ca vinovată cădere!

diversele forme de incompetență progresivă a sistemelor lumii nu poate avea decât un singur sens: inconstientul (*prakṛti*) e pe cale să înghită pseudo-conștiința fenomenelor!

lumea e un acumulator sistemic de culpabilitate prin care indivizii sînt victimați și deresponsabilizați!

dacă ochii sînt mâini – căci există o prehensilitate a văzului – urechile sunt picioare sau mai degrabă aripi! există o spațialitate a auzului...

eu sînt neantul infectat iar *māyā* e infecția

anthropogonia poartă deja în ea soteriologia, ceea ce nu-i neapărat cazul cosmogoniei, prezentată uneori ea însăși ca un fel de “soteriologie” violentă în raport cu starea de indistinție care o precede!

sursa eșecurilor sau a succeselor nu stă în circumstanțe – simple, deși penibile ocazii – ci într-un fel de atitudine a structurii de profunzime pe care circumstanțele o reflectă.

fantasmarea constă într-o substituție (compensatorie? nu e chiar sigur...) nu la suprafața circumstanțelor, cum s-ar crede, ci la nivelul chiar al structurii de profunzime ostile în locul căreia te pui pe tine însuși! ca un fel de alter-destin!

în fond, avem de ales între refulate și curve – adică între femeile ce-și ocultează impulsurile în favoarea imaginii și cele care-și preferă pur și simplu impulsurile fără să le prea pese de imagine! carmenele! însă lăsând la o parte perversiunea “politicului corect”, la o privire mai atentă sîntem confrunțați cu psihopate refulate, ce-și defulează impulsurile aproape ca pe o mască și psihopate defulate ce refulîndu-și impulsurile își îmbracă *persona* : o dialectică a dublei măști articulate de vid!

femeile, prin chiar imbecilitatea lor profundă și prin totala lor lipsă de onestitate intelectuală, au devenit *stăpînele opiniei* – adică ale *falsului cognitiv*!

orice lume magică se poate realiza numai ca dublată de o lume psihotică prezentată ca “reală” și invers, orice lume “reală”, adică psihotică, implică existența unei lumi paralele “magice”, ascunse ei! și una și cealaltă pot comporta variante, și una și cealaltă pot implica transcendența ca garant epistemologic!

după o opinie generală deși, în mod curios, nu tocmai conștientizată și, cu atât mai puțin, asumată *virtutea e exterminarea – viciul,*

procrearea!!! iată ce contrazice nițel Vechiul Testament (nu întru totul...) – mult mai puțin Noul!

bufonul e eroul lumilor decadente, eroul, bufonul lor!

gura e mîna vorace întinsă spre exterior ca să-l apuce cu înăuntrul!

dana: “dă-mi Doamne cabotinajul meu cel de toate zilele!”

turcii sînt poporul asasin prin excelență – poporul imitat de toți genocidarii; însă, de vreme ce l-au omorît pînă și pe Eminescu, acuzîndu-l apoi de “nebunie”, de “sifilis” (desfrîu carevasăzică), în fine de tot ce putea să-i scuze – tehnică reprodușă ulterior în multe alte cazuri – românii sînt un popor de calomniatori ucigași , hoți patenți și de prostituți morali! în fond, ce e preferabil? bruta asasină ori ucigașul laș, ce te asasinează mai mult cu noroiul!

meschinăria celorlalți călește răbdarea și te eliberează de superstiția compensațiilor

trebuie să existe o punte care să învecineze neființa cu moartea – un drum arid cu nesfîrșite palori de muzică...

nu există armonie între om-sine și cosmos – există armonie între om-sine și neant!

informatica topește granițele dintre real și virtual

maică-mea era piaza mea rea și amară iar nevastă-mea un blestem îndulcit și înmierit – venit de cine știe unde...

da, un blestem de dulcegărie ipocrită, cu atît mai susceptibilă – și totuși, amîndouă au făcut parte din drumul meu concret – căci uneori

și obstacolul e pas! mai mult, amîndouă au fost capabile de sacrificiu!
insutenabilele contradicții ale iluziei – în fond sînt înconjurat exclusiv
de femei – indiferent de sexul aparent – de femei cu vaginuri de
interese!

vorba dulce mult fagocitează

vorbește într-o cameră goală – cineva te aude și acel cineva nu ești tu!

totalitarismul nu este doar anistoric ci mai ales anti-istoric

serial killers – serial whores

prin e o stranie fereastră-oglină

nimic din ce-i vizibil nu e – nimic din ce-i invizibil nu e sigur
conținuturile inconștientului nu-i aparțin realmente lui ci sînt doar
ocultate și învăluite de inconștient
eul, care în sine e repulsie, trebuie sa fie poros la idei!

neantul îmi intră prin rănilor deschise

cine seamănă femeie culege distrugere

toate fenomenele sînt valori cognitive legate

interacțiunea maschează ficțiunea

fără monoschizofrenie latentă activitatea onirică ar fi imposibilă

schema temporală a *originii* corespunde cu schema regresivă a *transcendenței*

schema spațială a *centrului* cu schema de adâncime a imanenței – în-sinele!

ești înconjurat de un abis de rău? ei bine, acceptă – reduce-te și mai mult! expansiunea goală e a lumii – neantul pur e al tău!
răul e fermentul contradicției!

“It’s too dusty here – I give up my land!”

lumea e o excrescență parazită

porțile închise sînt locurile pe unde pătrunde pericolul

încuie ușa ca să deschizi vidul

māyā nu e doar iluzie – e un parazit! parazitul *bráhmanului*
sinele ca suprasinteză e prototipul simbolului
māyā e parazitul oniric al sinelui absolut

toată textura vieții mele mi-e un teren de scîrbă! vă vomit pe toți! un actor striga într-o piesă: “asasinilor!” – numele i l-am uitat, strigătul mi-a rămas!

sufletu-mi se scufundă sub ierni intraductibile

rana ne pregătește pentru abis

meditația ca un capăt de lumânare neagră care și-a scuipat ultima
flacăra

m-am rătăcit în labirintul lacrimilor înveșmîntat în zdrențele frustrării

fereastra de piatră

spațiul și timpul sînt vectorii alienării ființei – haosul este ființa cu
paradoxurile ei!

numai neantul este subiect!

tot ce e perceptibil e lucru – doar neantul e lucru exclusiv prin nume
pentru că numai prin nume poate fi perceput!

destinul e tocmai conflictul de orizont dintre subiectul-lucru și
subiectul-neant

ființa poate fi percepută numai prin gînd – neantul numai prin nume;
gînd sau intuiție

dacă sensul istoriei e cognitiv cunoașterea istoriei coincide cu sfîrșitul
ei – de fapt, chiar și ciclicitatea infinită a timpului nu-i altceva decît o
imitație a structurii neantului!

există femei structurate prin traumă la care perversitatea ține loc de
rațiune, iar nebunia de puritate morală... ceea ce nu le împiedică să se
manifeste exterior ca niște persoane perfect adaptate social, ba chiar
profund benefice, extrem generoase, deși în particular sînt niște
demoni!

scara și labirintul – scara cu trepte de oglindă! scara e scufundare – în
sus, în jos – indiferent

trezirea și sublimarea sînt complet distincte; nu în urma unei sublimări te trezești din vis – ci te trezești iar sublimarea urmează! dimpotrivă a căuta sublimarea în chiar planul visului sau al iluziei e o operație ce mai degrabă te leagă de vis sau iluzie decît te dezleagă! te angajezi în iluzie căutînd în iluzie sublimarea!

am trăit într-o lume de temniceri ce nu-și dădeau seama că tocmai ei erau prizonierii!

trezirea e gratuită – ce faci cu ea după aceea: iată costul!

resimt o infinită plăcere să suprim demonii visului

identitatea e ignoranță!

nebunia e sentimentul zeilor – zeul e nebunul inițiat!

transparente – lucrurile se revelă scări – porțile mai ales!

respir privind zborurile ferestrei – ce aripi!

impecabil = implacabil

puritatea înseamnă trezire deci exterminarea iluziei

a stăpîni mecanismele ignoranței înseamnă a stăpîni mecanismele iluziei

chiar formele pure ale transcendenței – chiar transcendența – sînt identitar produsul ignoranței!

nu cunoaștem – nu realizăm altceva decît metamorfozele ignoranței
deci, prin cunoaștere te ridici dincolo de identitate

invers, cît timp te găsești în sfera identității, ești în sfera iluziei

controlul identității implică și controlul facultăților ce sînt niște
structuri identitare

gura plină de oceane a inimii

semnul se suprimă în sens. în simbol, totul se suprimă în neant – și în
nitescența simbolului unde neantul se exprimă și se așteaptă

numai legitimul e înșelat – numai spiritul e ținta iluziei! bastarzii și
impostorii sînt beneficiarii devenirii!

purușa multiplu – infinit? atunci nu poate fi multiplu! infinitul nu
poate fi decît continuu – nu suportă fragmentare, limită!

în fond, a-ți dezvolta cunoașterea înseamnă a-ți dezvolta și desfășura
nemăsurat capacitatea distructivă!

infinitul e spiritul! nu există un infinit abstract – infinitul spiritului se
ascunde în indefinitul materiei

indefinitul e un pseudo-infinit ce poartă-n el principiul finitudinii!

empiricul escatologic este de ordin mistic

există într-o cunoaștere cu suport un element de mediere psihică dificil de explicat

cartea fabrică suflet însă un suflet cognitiv

cunoașterea și ființa sînt invers proporționale – iată sensul dinamismului cognitiv al neantului, dinamism bazat pe suprimare!

așa-zisele bune sentimente ale femeilor, chiar “sacrificiile” lor, accentuează și intensifică dezgustul pe care mi-l inspiră aceste ipocrite incapabile de adevăr! nimic nu egalează cinismul femeilor, deși cel implicit, înfășat în bune sentimente, e net superior celui explicit; iată de ce, dacă cinismul explicit poate să mă amuze prin pretenția de adevăr, cel implicit mă dezgustă totdeauna! raportul dintre frivolitate și ipocrizia profundă!

pe de altă parte, nu există maimuță mai caraghioasă decît o femeie inteligentă!

libertatea e o dezapartenență pentru sine însuși

un fel de altruism pentru sine

sufletul există pentru a fi anihilat – neantul e singura șansă de perfecțiune a sufletului

stai clipă că prea ești oribilă! oprește-te sinistru timp!

outing myself of this world

Demiurgul desfigurat prin cunoaștere-n nor! ciudată demascare nebuloasă...

rănille mele provoacă explozii de dezvoltare! claviatura rănilor mele!

o, subiacență! ai să fugi de durere!

totuși rănilor sînt treziri – treziri parțiale!

DAGEIST!!!

erezia? declară inutilitatea oricărui sacerdoțiu!

accesul liber la spirit – sfîrșitul clientelismului religios! din ce în ce mai compromis, de altfel, de afacerile pedofile! Curios! Virgiliu, pedofil virtuos, ar fi azi aruncat în închisoare sau linșat de menadele feministe!

spiritul sîngerează neant în sine – iată misterul graalului
sîngele spiritului nemuritor e neant

nu răspunsul e scopul întrebării ci întrebarea e scopul răspunsului –
întrebarea, adică suspensia prin care adevărul se manifestă fără să fie
numit sau prin care numele adevărului acționează fără ca adevărul
însuși să se deschidă – căci adevărul suprimă!

neantul e adevărul și viața – numai prin el spiritul e regenerat pentru
că numai prin el poate fi suprimat!

numai ceea ce suprimă regenerează după cum ceea ce regenerează
poate suprima!

poate să pară paradoxal, însă femeia fericită este femeia aservită, dacă
această aservire e, ca să zicem așa, “naturală”, după cum singura
femeie virtuoasă e cea aservită în chip “artificial”, prin constrîngere,
fie aceasta religioasă, ideologică, socială etc.; pe scurt, o femeie nu
poate fi nici “fericită”, nici “virtuoasă” altfel decît în condiții de

nefericire externă: “*les malheurs de la vertu*” / “*les prospérités du vice*”! Sade, deja, nu admira decît femeia “intéressante dans les larmes”! nimic mai oribil decît femeia care rîde “din toată inima” – rîsul acesta sinistru ce e mai mult o metamorfoză sau și mai rău – o dezvăluire! măștile ard incendiate de rîsul sinistru!

am trăit o viață falsificată, o existență în permanență subminată, în loc de aer am respirat obstacole, minciuni și înșelăciuni – mi s-a cerut să mă întemeiez pe principiul iluziei și, în plus, mi se cere să accept adevăruri străine!

în măsura în care setea de dominare e depășită și înlocuită de forma ei autentică, setea de libertate, femeia își pierde orice interes – am putea spune *sexualitatea!*

scopul *māyei* e ocultarea, cît timp ocultarea captează atenția – dar poate deveni foarte ușor dezvăluirea, dacă ocultarea plictisește!

māyā nu e altceva decît negația goală, fără nimic dincolo!

de ce trebuie să plătesc cu suferință și nervi o viață pe care n-am vrut-o și pe care n-o vreau!

singurele adevăruri durabile sînt cele incompreensibile!

pesimismul diletant leopardian!

obstinația minciunii nu face un adevăr!

totul mă dezgustă în lume – chiar și plăcerea pe care uneori mi-o dă! mai ales!!!

e o imensă diferență între *a avea* o viață de căcat și *a fi* un căcat tu însuși! în toate cazurile căcatul nu lipsește...

macron est une petite frappe parano contrainte de jouer dans la cour des tueurs – il va finir par en devenir un! si ce n'est pas déjà le cas!

prezența unui complex psihic (iubită, prieten, patologie x, stare y etc.) compensează la un individ un gol cognitiv. individ sau colectivitate – totuna! – indiferent de conturul și limitele celei din urmă: națiune, ansamblu supranațional, comunitate religioasă etc., umanitate terestră etc., *totalitatea cosmienilor!*

cu cât mai densă prezența cognitivă, cu atât mai rarefiată prezența psihică! cunoașterea de sine deplină exclude sufletul.

“nimic psihic nu va intra în pleromă”

aplicație: în planul striat al conținuturilor psihice așa-zisa iertare – orice ar bălmăji isus – ***nu e posibilă***; doar prin sporirea dimensiunilor cognitive și diminuarea corespondentă a constituentului psihic se poate ajunge la ceva care să semene vag cu “iertarea” – ***uitarea...***

căci cunoașterea nu vindecă rana ci se substituie ei!

“timpul regăsit” nu constă în memorie, în recuperarea diacroniei existențiale ci în *sincronia trăitului*

à l'être-là Proust oppose le toujours-là

nălucile lucrurilor – lunci – luciri

un ochi orb – o privire excitabilă – în inimă – vede silabele – nu omul – lumea nu suportă fericirea – poate pentru că fericirea e pragul solitudinii transcendente

multe din viciile atribuite omului aparțin exclusiv lumii! căci lumea nu-i o totalitate ci o entitate difuză!

omul cu adevărat puternic este cel ce la fiecare pas, prin simpla lui prezență, sfișie sau rărește vălul măyei, astfel încât nimic din formele și relațiile “realului” nu se poate menține în jurul lui! realitatea se modifică în juru-i ca un vis dirijat! un astfel de om este *un atlant*

desigur *omul revelat* e cel ce găsindu-se, abolește înconjurătorul!

numele femeii e “pretenția de a avea dreptate” – de fapt, mai ales al feministei! căci e în femeie un bărbat ascuns, distinct de caricaturalul animus jungian – când ajunge la el prin stranie anamneză, femeia cea mai duplicitară, cea mai pervertită de suferință și dorință atinge o coardă eroică – un fel de entuziasm thanatic greu de analizat!

erosul topește limitele – dezagregă și dizolvă “realul”

ce va provoca oare mai repede topirea “realului” – coșmarul războiului sau pornografia – eros sau thanatos!

nu există veritabile victime – toți cheamă răul și plîng cu ipocrizie când vine!

pe mine nu mă mai interesează decît un singur lucru: să mă diferențiez cît mai mult de acest bîlci al înșelăciunilor!

comunicarea, cel puțin pentru mine, e un mod și, de fapt, un impuls irațional prin care încerc să diminuez și să împart cu alții *rușinea de-a exista* – însă nu-mi place să comunic!

și dacă big-bangul e text!

duhul e spiritul sub specia olfacției – deci spiritul coruptibil sau corupt!

optimismul e un absolut căci e ipocrizia impecabilă; dimpotrivă, ca tendință spre adevăr, pesimismul nu-și poate fi niciodată suficient!

optimismul e fanatismul relei-credițe!

într-un fel, sentimentele nu sînt altceva decît niște senzații neelucidate – indefinite! senzații interne provocate de energia inconștientului – sau idei parazitare!

dimpotrivă, actele cognitive absolute sînt mult dincolo de ceea ce definim noi ca idei, adică niște sentimente sublimare!

nici un fel de “idei” privind utilul sau inutilul – și altele asemenea – toate străine de adevărul însuși, nu trebuie să apară măcar la orizontul gândirii!

femeile sînt himere nu prin formă ci prin toxicitatea structurii lor – labirinturi chimice ca în *Eraserhead*, metacosmice sau metapsihice precum *prakṛti*...

une mauvaise réputation ce n'est, en fin de compte, qu'une mauvaise reptation

lumea nu subzistă decît prin coruperea “eliberării de”, preschimbate în “libertate asupra”, net asupraitoare – pe scurt, prin transformarea alienantă a libertății în putere!

curios, suferința prealabilă e unul din factorii acestei corupții!

scîrba ta nu trebuie să-și uite imponderabilitatea – mai exact sila nu trebuie să te facă să-ți uiți imponderabilitatea

invizibilitatea nu-i altceva decît o metamorfoză zero

sinuciderea nu e o crimă față de divinitate ci doar față de lume și de capacitatea ei de a-și desfășura nestingherită activitatea scelerată! idem față societatea ce nu premiază decît complicitatea și agresivitatea!

de vreme ce viața nu e altceva decît moartea celorlalți – supraviețuire penibilă – realizarea neființei prin ființă și a ființei prin neființă nu e contradictorie, sinuciderea reprezentînd forma cea mai înaltă a acestei împliniri, de vreme ce nu e determinată de necesitatea hranei sau de cruzime ci exclusiv de setea de libertate!

(eroismul e ambivelent – “eliberare de”, misticul – “eliberare prin”, aventurierul!)

de altfel, a retrage dreptul la sinucidere echivalează cu a retrage liberul arbitru, ba chiar a face din om sclavul celei mai odioase tiranii – și mai presus de toate, al tiraniei abjecte a lumii!

oricum, numai neantul poate fi scopul existenței și nimic altceva, de vreme ce existența e exclusiv trecere iar orice trecere implică o ajungere, deci o ne-trecere!

femeia vinovată care plînge nu se spală ci doar își sporește noroiul!

trăiește-ți rău pacea și vei avea război!

sînt obligat să trăiesc sufocat de minciuna celorlalți – encore heureux că nu trebuie să trăiesc sufocat de a mea, ba chiar că învăț astfel mai bine adevărul! baremi mie căcatul îmi iese numai din cur, nu și din gură! nu e cazul altora! detestabilă lume!

o ură impecabilă e tot ce îți consacru ție lume!

nudurile nopții

pudoarea feminină: a-ți ascune chipul după corp!

raze de lună – trecutul de argint al melcilor dispăruți – razele de-argint
ale trecutului melcilor dispăruți în lună

am cumpărat o marfă fără garanție dar care încearcă să se
autogaranteze!

epocile de glorie ale unei țări sînt epocile agresivității împlinite –
“glorioși” sînt numai opresorii!

unde triste ce-mi veți spăla cîndva melancolia

crepuscul înmugurind în pașnic negru – poartă de veșnic veșted a
tihnelor obscure

nume rare înconjurate de oceane de uitare

vaste ape de-uitare iluminate de numele expulzate

oare nu pot fi decît lacrima de carne a spiritului?!

jivinele jilave

obstacolele sînt de fapt semințe – semințele destinului! obstacolele
trebuie făcute să rodească!

femeia nebună de venin!

toți eliberatorii umanității vor să ne mîntuie condamnîndu-ne la lume;
e ca și cum ar vrea să ne elibereze de o sentință oarecare
condamnîndu-ne la închisoare pe viață – ba chiar și după moarte! – și
transformîndu-se astfel din “eliberatori” în temniceri!

lumea salvată e închisoarea eternă!!!

ca să rezizi la situații de criză trebuie să plutești cu evenimentul

într-un fel toate visele sînt vise de urmărire pentru că-n toate aflăm că ne-am pierdut

opinie și cunoaștere – cea dintîi e evident bazată pe ignoranță, ceea ce o face, în proporție, agresivă!

fericirea e relația furtivă a fiecăruia cu eternitatea – cu neantul

femininul e inconștientul – monstrul – în fond, *prakṛti*

altminteri – nicăieri în lume!

inconștientul pur e neantul – la fel, conștiința pură!

lumea e controlată de secta temnicerilor!

tuer le mort – tuer la mort – la drept vorbind mie moartea îmi inspiră o profundă indulgență – o găsesc chiar simpatcă – neplăcute sînt modurile morții, nu moartea ca atare – deci, fii răbdător, agonizează cu răbdare!

reputația exprimă aptitudinea de reptație a individului! vezi, de pildă, comicii “rezistenți prin cultură” – evident, veritabila rezistență prin cultură implică un risc, adeseori letal (vezi Eminescu asasinat și adorat), altminteri nefiind decît camuflaj, potemkiniadă, ipocrită

bolboroseală! iubiți moartea “rezistenților”! beți neantul din cupa nemuririi – fiți graal!

toute suppression manquée finit par une déviance cognitive

l'inconscient est le pays des morts

mustața de diamant

veninul evenimentelor

“l'inconscient représente la part d'inconnu contenue dans le monde”

spiritul din mine s-a anunțat prin micul meteorit căzător văzut noaptea pe la 7 ani – ce cade, urcă!

blănurile apei! inconștientul teriomorf!

cînd politeismul încetează de-a mai fi doar mitologie ci devine filosofie se transformă în henoteism!

pure blinding burning whiteness – this glowing glorious ominous sphere of light

a gândi cu inconștientul – cu neștiutul – cu incomprehensibilul

trecutul familial e o zonă a amneziei – cînd nu a amnistiei! – ce trebuie evitată!

indivizii sînt segmentali – segmente antropice sau de conștiință – segmentare a inconștientului? nesatisfăcător oricum

labirinturi întregi de “probe de microfon” și timpane străine

largile lanuri de tihnă

secretul e forma secularizată a misterului; altminteri, într-adevăr, “*les secrets font tourner le monde*”

toată zona amneziei personale trebuie suprimată – deci, noi înșine

penele sînt expresia zburătoare a ochilor – a ochilor ce sînt păsări – “aparența unui șarpe acoperit de ochi” – șarpele cu pene – dar și păunul!

setea de viață e o sete de amnezie – și corpul propriu e o formă a amneziei – și el trebuie distrus!

fructele tenebrelor – noapte diurnă – urnele diurnului

în America ne întîlnim cu amnezia copilăriei – toate vîrstele sînt fazele unei amnezii pe care încercăm să o suprimăm

visul american e infantilismul proiectat ca paradis!

apărînd în chip absurd momentul degradezi devenirea – și invers!

obstacolul e sămînța evenimentului – e originarul în muncile facerii!

perdre son pantalon c'est perdre la face

obstacolul e punerea problemei – indisociabilă de soluție

e posibil ca accesul unui om la propria lui conștiință să treacă prin mimetism

pentru inconștient sîntem zei! deci dușmani divini! mai mult, inconștientul nu vede în noi decît spiritul, nu individul, iată de ce individul, creația lui totuși, îi e dușman! în fond, atacîndu-ne prin destin, ne valorizează, spre nedumerirea celor mai mulți dintre noi!

inconștientul nu vede în noi decît un singur adversar – spiritul!

forța de substituție a inconștientului – subiacența

conștiința menține unitatea identității – dimpotrivă, inconștientul, prin vis, o subminează și o fărîmițează, o ia la mișto!

din pdv gnostic haosul e un amestec de ignoranță și voință cognitivă

cartea paginilor dimensionale

fiecare țară conține o formă de amnezie specifică (nu m-am adaptat niciodată amneziei românești dar am reinterpretat-o critic); în fond, singura româncă ce m-a înțeles, cu prețul multor cioburi și coji de banană, e tot dana!

într-un sens, singura experiență a morții e experiența vieții

graalul din inimă

începutul conștiinței – începutul semnelor și simbolurilor structurate – inclusiv al reprezentării

contemplarea spiritului poate să comporte un element de alienare

visul e insomnia paradoxală a somnului

îngerul de fum – și atemporalul devine durată

trîmbițele florilor mă privesc cu abis – eu le răspund cu zâmbet!

nu ești spirit decît cînd recunoști iluzia și mai ales cînd iluzia te
recunoaște *altul*

tot ce ne apropie de neant e bun iar zeii ar face bine să-și scruteze mai
atent adevărul!

monada se preschimbă în dyadă indefinită – corpusculul în undă!
pasajul ebrietant al spiritului spre materie!

trîmbițele florilor varsă priviri de-avis

lîna de praf a drumurilor

abcesul furtunii explodînd de puroaie electrice

drumul concret – iată veritabila devenire!

în lume totul e prefăcătorie – în primul rînd “ființa”!

nici un sentiment nu pătrunde-n cunoaștere – cunoașterea și
sentimentul sînt dimensiuni incompatibile!

obstacolele nu sînt altceva decît germinații întîrziate!

nenorocirea eliberează de materie – idem persecuția celorlalți

persecuția celorlalți e soclul eliberării tale – și indiciul imbecilității lor colective

în fond interpretăm amprentele hazardului

luna e făcută din gheață de styx

România e diminuantă – ca orice țară alergică la ea însăși –, America, hiperbolizantă, însă există ceva parodic, cinic, în cea dintîi și cumva dezamăgit, aproape depresiv, în cea din urmă!

succesul e indicele de adaptare la amnezia generală a celorlalți!

trîmbițele avisului cu corole de ecouri

arhetipurile – “monogramele inconștientului”

în fond, posibilitățile sînt turbulențe pe care încerci să le calmezi și să le suprimi cu imposibilul spiritului!

totul e să vezi inconștientul în forma lui proprie, nu camuflat; or, dacă l-am văzut pe *purușă*, n-am văzut-o pe *prakṛti* – *purușă* însă a văzut-o! cînd și dacă o voi vedea, eu voi fi el! “eul” meu nu va mai fi *ahaṃkāra* ci *purușă* însuși!

totul e numai scîrbă!

trîmbițele florilor își varsă abisul

accidentele apar prin faptul că permiți unei voințe străine să se amestece în exercițiul voinței tale și să-ți contracareze instinctele fundamentale!

în fond, Machiavelli e un democrat!

nimeni nu poate fi sigur de țara asta pentru că e o țară din lunecuş, o țară lichidă!

sub scoarțele gheții – fluviile, ca niște copaci

hrănit de somn

monade feminine se desfac dureros spre nopți infernale – oferind seminței lui hades fructe de bezne

nebun e cel ce vrea să demonstreze în lume ceva – orice ar fi

în fond, indiferența este rațiunea iar obiectul rațiunii instinctul!

țara asta nu-i decît așteptarea unei catastrofe care și ea o să-i vină de-afară!

“liberul arbitru” cît e – e rezidual! e drojdia de pe fundul voinței divine!

trîmbițele de petale își decolorează-n noi ecourile avisului

microstructurile inconștiente din sfera conștiinței

māyā e disocierea – subiacenta, mecanismul disocierii. întreaga natură, tot cosmosul pot fi produsul unei asemenea disocieri a conștiinței: *big bang!*

de la alienarea individului la alienarea omului – deci *anima* e o patologie sau un vector de alienare – nu un element structural “normal”

toate conținuturile conștientului sînt, de fapt, inconștiente, numai conștientul perfect vid poate fi numit conștiință!

orice formă e simbolică și orice simbol ține de inconștient

lumina conștientului e în esență lumină emoțională

pruncul e un boț de lumină – apoi, treptat, lumina se întunecă și trupul suferă!

port în inimă toate decapitățile pe tăvi de lacrimi

fiecare individ e o cicatrice a sinelui!

în semn, ce contează e mecanismul suprimării – în simbol, mecanismul revelării!

cu cît sistemul alienării se prezintă mai agresiv, cu atît spiritul se găsește mai net la capătul lui

J., *Ess.expl.inc.* (p. 85) “Le signe est toujours moins que le concept qu’il représente, alors que le symbole renvoie toujours à un contenu plus vaste que son sens immédiat et évident”.

frica e o lipsă de modestie!

moartea face parte din ecuația existențială – rușinea, eșecul, umilința
fac parte din viață

lumea e nod – înăuntrul ei nu poți să te dezlegi!

o senzualitate a ambiției

să te lupți cu propriul tău tigru

frica e o lipsă de umilitate!

uneori drumurile trebuie lăsate să se coacă!

să ajungi dincolo de cicatrice, adică dincolo de propria ta
individualitate

profunzimea inconștientului îmbracă o formă istorică pînă la un punct,
apoi, poate mitică, apoi mitico-metafizică – pînă la vid și neant!

inconștientul e diacronic – spiritul, sincronic!

totuși diacronia inconștientului e ciudată, combinînd
impermeabilitatea rigidă a evenimentului psihic sau fizic cu o
fluiditate indefinită, care amenință toate contururile

depărtarea nutrește anxietatea

psyché aparține integral sferei inconștientului ca și *physis*

trebuie să ai răbdare cu tine însuși! într-un sens, “pacientul” veritabil e sinele însuși, individul e numai patologia!

constantele energetice și tematizarea lor – v. Jung Ess.exp.i. p. 117.

inconștientul există în afara umanității – a omului (*prakṛti*)

goutte noire dans l'océan rose

camera albastră îmi cade sumbră în inimă

moale codru de zăpadă cu-albul mut

visurile verzi – șoapte profetice verzi asemeni foșnetului verde al frunzelor

femeia cu sânge de umbră

stropul plin de păduri

privirile se varsă – sensurile se adâncesc

materia e îndoiala în care învăluim spiritul

orice iluzie se cramponează de existență

lumea e asasinatul spiritului – nimic altceva

balzacianismul psihanalitic al lui Faulkner

urșii catoptrici ai visului

numai făcînd parte din iluzie poți să vrei să te eliberezi de iluzie

suferința nu e decît lumina pe care o eviți – o camuflare a adevărului

labirintul cu culoare de zăpadă

dinții stelelor scînteiază de depărtări letale

lacrimi de vrajă ce se schimbă în vise

să devori tenebrele ca pe o carne – o carne de întuneric

trăind în lume te îmbogățești cu dezamăgire

perplexitate, minciună, iubire și moarte se întrețes bizar

inima e un *punching-ball* pentru cine se nimerește

jocurile încarnărilor ca niște hohote noroioase de rîs

cînd spiritul ne părăsește nu mai rămîne din noi decît forma vidă a facultăților

sistemele totalitare – și, la limită, toate sistemele politice prin însuși faptul că sînt sisteme sînt totalitare – trebuie combătute metafizic, nu doar politic, confruntate cu adevărul ce le destramă ontologic, nu doar cu ideile ce le contrazic, conservîndu-le!

orice exercitare a puterii e prin definiție abuzivă și potențial – sau actual – totalitară, de vreme ce puterea, în esența ei, e libertate alienată – libertate asupritoare!

dragon e aisbergul trufiei

buze de frunze mînjite cu șoapte

vidul respirabil

inima mea solitară și gînditoare

doctrina iertării, atît de scumpă creștinilor, e, de fapt, o doctrină a iresponsabilității abuziv legitimate
există inși ce n-au decît o unică profesiune – propria lor ticăloșie!

aisbergul lumii cu laptele-i steril

toată substanța celuilalt e anxietatea identicului – în fond, celălalt compensează vidul în care ne-ar arunca singurătatea neasumată! chiar și moartea nu e altceva decît o compensare a vidului singurătății...

pistolul de ghips cu gloanțe de gheață

rădăcina haosului – în miezul căreia dorm vii morții și moare întru eternitate un viu...

lupul infinit din ceața cosmică

iepurii cu coarne de cerb

iubirea unei femei pentru un bărbat nu poate fi decât o compensație a dezgustului pentru altul; altminteri, femeile nu pot resimți pentru bărbați decât o profundă scîrbă și, sincer, și bărbații pentru femei! la femei frumusețea e glazura ororii sexului lor bizar!

în fond, viața otrăvește existența! ciudat arsenic!

eu iau totul, nu dau nimic – eu dau totul, nu iau nimic

viața cu care străbat vidul timpului – mirajele în care învăluim neantul

gura plină cu silabe de os

iarna inconștientului

ploi lunare umplu iarba de palori și de șoapte

tată neant, naște-te din mine! naște-mă din tine!

nu eu sînt omul de prisos ci sunt omul ce trăiește într-o lume de prisos!

zidurile plînge și-odată cu ele plînge tot ce ne separă!

cer – pleoape de ninsoare – și privire de piatră

mutele ninsori ale memoriei

mută de ninsori e memoria

mă spăl de toate magiile lumii – visînd la singurătate

nașterea și moartea fac și ele (mai ales!) parte din magiile lumii – mă
spăl, deci, de naștere și moarte!

iluzie și simulacru

inadaptarea nu vine neapărat dintr-o incapacitate a individului ci dintr-
o incapacitate a locului; în fond, nu te poți adapta la un simulacru dacă
refuzi ca adaptare să fie sinonim cu alienare!

o neant! tu care ești regele și rana! sângele și cupa!

regele rană

jocul de cărți poate reflecta strategiile destinului față de un individ
determinat sau chiar variațiile acestor strategii – drumul individuat al
pierzaniei aleșilor perdiției

à la recherche de la perle perdues

jadis de jade

lividul lichid al lunii

fire de sunet toarse de pleoapele auzului

doliu de grindină albă

valoarea unui sistem teleologic e dată de valoarea țelului! un sistem
teleologic orientat spre lume nu poate fi decât incoerent – articulat de
angoasă și rău! și mai ales, bazat pe refuzul de sine!

trecutul meu e mizerabil și viitorul meu inexistent – zîmbesc neantului!

ierarhiile spirituale sînt fără interes – simplă administrație transcendențială

liminară cu adevărul nu poate fi decît minciuna

ε indiferent de sens, e alienare

ce bătaie de joc “viața” asta a mea!

cînd ești înconjurat de dușmani trebuie să renunți nu doar la plăcere – și pur și simplu la viață! devii un călugăr laic!

a nu juca jocul măsluit al lumii e singura formă de *liber arbitru*

dumnezeu suferă de narcisismul omnipotenței!

problema indiscernabilelor. firește, indiscernabilele fizicale (două sticle, două lucruri oarecare) sînt identice. chestiunea se complică abisal cînd ne referim la idei, respectiv la concepte – de pildă, ființa pură și neantul sînt indiscernabile (Hegel). înseamnă asta că sunt identice? nu am avea aici ceva ca o *oposiție a indiscernabilelor* sau, și mai grav, ca o *incompatibilitate a indiscernabilelor*? idem, după buddhiști, jocul vacuității și al plenitudinii! *purușā* și *prakṛti* prezintă, cel puțin, *zone de indiscernabilitate*, în ciuda opoziției radicale! idem iluzia (*māyā*) și absolutul (*brāhman*)

din cele de mai sus rezultă un *echivoc de lectură al transcendentului* ce s-ar putea găsi la originea paradoxului iluziei în condițiile absolutului! dar acest echivoc de lectură implică deja finitudinea competenței lectorului – deci iluzia – ceea ce complică infinit problema! există oare un echivoc implicit al absolutului – implicit structurii lui proprii? se poate absolutul auto-de-fini? comportă el un observator intrinsec indiscernabil – un lector implicit – deci o valoare de indeterminare, deci de incertitudine? sau, dintr-un alt unghi, poate fi absolutul parazitat – este iluzia parazitul absolutului?

începuturile marilor catastrofe – războaie mondiale, de pildă, nu sînt, concret, punctuale, ci zonale, se succed în valuri de începuturi și chiar de sfîrșituri – se reiau și se înghit ca un uroboros – și astfel se intensifică. uneori – și e cazul acum – un război mondial poate începe fără ca cei mai mulți dintre oameni să-și dea măcar seama! și-apoi e

prea mult teatru cinic în toate războaiele astea – în aste urzeli ale
inconștientului!

singurătatea îmbrăcată în nervi – scăldată în tăcere verde

ruinurile amurgului se prăbușesc în avalanșe de coloane – nămeții
oranj de temple misterioase

disperare albastră cu aripi de lacrimi

cer sărat de înserare

se revarsă pe drumuri – în fluvii de devastare – lupii crepusculului

îi mîngîi pe ceilalți cu singurătatea mea stranie

limita e banală și chiar nocivă! demiurgia formei, deci a limitei, e
toxică! a șlefui forma – pînă la transparență – pînă la evanescență –
iată ce este deja mult mai interesant!

problema centrală a cunoașterii – vectorul ei indispensabil – e
transgresiunea! iată de ce trebuie să pozitivăm “hybrisul”!

nevoia de compensație, frustrările, suferința – toate astea sînt indicii
de alienare! de înstrăinare spirituală! dar și disperate căutări de sine!

sufletul e o rană ce-ncearcă să sângereze printr-un destin mereu
nefericit!

cerul se surpă în șoapte uriașe de păduri boreale!

tot ce poate fi exprimat în cuvinte e de natura secretului, nu a
misterului, chiar dacă anumite secrete poartă un parfum de mister!

moartea cu multiple fețe nu e totuși neantul – ce n-are niciuna!

indefinitul pe care nu l-ai făcut e prins în chihlimbarul somptuos al
fantasmei, finitul făcut abia de subzistă în amintire!

care să fie explicația antisemitismului? în parte, e un reziduu al strategiilor de sistem, una din formele colective ale țapului ispășitor. poate și o recunoaștere auto-repulsivă a exilicei naturi umane. o întruchipare a ei – a alienării omului ce se caută pe sine și se respinge pe sine din sine! o dublă alienare deci, cu tot patetismul ei! armenii au fost împinși parțial spre același rol – de parcă ar fi o necesitate structurală a umanității! la fel și arabii – în special palestinienii, mai recent sirienii! se caută un nou candidat pentru rol, de vreme ce evreii-l abandonează (rol dificil!). straniu – evreii n-au aspirat la altceva decât să fie salvați din el – deși tocmai acest rol era messianic – un fel de Messia colectiv! “elecțiunea” lor încetează cu el – căci popor ales e doar purtătorul, prin definiție nefericit, al condiției umane! poate însă că explicația cea mai profundă e *kaivalya*, solitudinea absolută a lui *purușa!* singurătatea ca alienare și repulsie – tocmai pentru că nu asumată!

fiecare popor e singur – fiecăruia individ e singur – fiecăruia neant ce nu se recunoaște ca atare e absolut singur! “națiune de neant” e colectivitatea ce nu-și recunoaște în neant împlinirea! renunțând la rolul de purtători ai condiției umane – rolul prin definiție al victimei – evreii devin, în rînd cu celelalte, o națiune de neant în plus! din cvazi-pneumatici se transformă în hylici! pneumaticul ce-și infectează cu suferință neasumată – neliberă – structura se comportă ca un psihic – este funcțional un psihic agravat! renunțând însă radical la rolul lui – găsindu-și spiritualitatea o haină prea greu de purtat și adoptînd în schimb banalitatea răului, devine, chiar fără să-și dea seama un hylic pentru care amintirea fostei lui spiritualități e redusă la rang de veleitate agresivă – începe o alergare oarbă, un fel de prăbușire, după spiritualitatea pierdută ce nu mai poate exista de acum decât ca simplă pierdere!

lacrimi grele de orbire albă – iarna ochilor încărunțiți

plimbă povară pe tandru creier de lună

deșurubează din negru cerul cu cap de uriaș

cît timp întîlnești încă obstacole ești încă în căutare – ești încă pe drum – îngrijorător e drumul prea neted!

sper să n-am niciodată “succes”

nu trebuie să-mi pese de mine!

țările sînt niște mizerabili debitori! și niște feroci creditori! în mod curios, situația lumii e mult mai fragilă!
seringi de drumuri îngustate

scindarea Demeter/Kore (Persefona) sugerează un fel de Unu feminin
v. cele două Sofii!

sînt singur și singur mă primesc în propria-mi singurătate
toxicitatea și minciuna merg împreună! *māyā* nu e doar înșelătoare ci
în primul rînd *toxică!* toxicitatea subiacenței parazite!

buna eliberare nu e cînd te eliberezi de lume ca un prizonier din cușcă
ci atunci cînd întreg acest soi de penitenciar se topește în jurul tău!

există oare ins mai solitar decît omul ridicul, pe care toți îl acoperă cu
scuipatul rîsului lor?

proza e o poezie impregnată de opinii – opinia e totdeauna prozaică,
chiar și în poezie

sînt făpturi toxice care funcționează ca niște boli virale sau niște
infecții: îți fac rău în permanență!

cum poate cineva trăi în infecție, minciună și rău ca peștele-n apă... și
totuși e cazul!

graalul e o cupă – o poartă – un tunel de lumină – de întuneric – un
labirint – o fereastră – o oglindă...

cum se complexifică reciproc graalul și piatra filosofală...

gust culoare cu culori de labirint

noapte strivită cu ușa

cad stelele-n sus de parcă ar ninge cu-ntoarceri

am un sens solitar – care respinge femeile – o erecție a solitudinii!
femeile ce resping geniul sînt noroi sub pașii lui singuratici – apoi fum
– apoi vagă ceață!

binomul spirit-neant este graalul

dacă Newton era un alchimist secret Kant e un alchimist ocult!

amintirile dispar în uitare ca lacrimi de litere-n ploaie

argintul e metalul trădării

iloții sînt femei morale! ilotismul e un pericol permanent împotriva
cărui trebuie să te veghezi pe tine însuși! nichita, după propria-i
mărturie, i-a cedat dar s-a eliberat prin luciditate!

rîsul albește noaptea cu un întuneric special

poate că soarele mă va picta cu silabe de-adînc și de dispariție

iarba – de parcă pămîntul ar fi zgîriat cu verde

masca existenței tale i se smulge de pe față străină – pregătindu-te să
mori! dar de data asta lumea riscă să nu mai continue!

dacă două paralele ar fi oglinzi, reflectările lor reciproce ar fi cu
necesitate segmentale, deci finite!

puțin îmi pasă cum crapă lumea și cum se fisurează – important e că
crapă și că se fisurează – iar disperarea o face agresivă, iar
agresivitatea o face disperată – *căci jocul ei s-a terminat!*

inima mi se scurge – străină lacrimă – pe obrazul incomprehensibil al
incoprehensibilului

crivățul zborului cu care gîndesc

îngerul cu trei mii de aripi

ochi înhămați la o ciudată barcă pe roate!

pietrele oarbe beau aerul

tu *prakṛti* nu dai nimic – numai împiedici! ce nu poți să-mpiedici, subminezi! ce nu poți submina, infectezi! calomniezi! denigrezi! astea sînt “darurile” tale!!!

ea plecă mai tăcută decît o făgăduială

diavolul e prea prudent, nu am practic niciodată de-a face cu diavolul – doar cu diavolul camuflat! în schimb, sînt frate cu demonul, cu nobilul demon prometheic!

tot întunericul din lume mi s-a refugiat în cap – mi s-a refugiat în creștetul capului – eliberînd în jur un infinit de strălucire oarbă!

limita e un concept lamentabil prin cultul captivității pe care îl implică! într-un sens, limita se suprapune cu fenomenul sau cu un fel de precondiție a fenomenului; diferența stă în aerul de necesitate pe care-l comportă, în haloul de imposibilitate ce-i este adăugat! însă dacă nu putem cunoaște decît fenomenele, nu putem cunoaște decît cunoscutul or, cunoscutul e prin definiție tranzitoriu și fals – e ca și cum gnoseologic am fi capturați de devenire, prizonieri întru eternitate ai *saṃsārei*, ceea ce din punct de vedere buddhist e o perfectă absurditate!

Carnet de idei XIII

sau

Carnetul repertoriu

paradoxul Occidentului: cultura, excrescență a civilizației, factorul secundar; situația generală, în special Orientul, invers: civilizația, excrescență a culturii

căile minciunii sînt impenetrabile

cortinele brațelor se-ntorc ca niște flăcări spre mine

în ce s-a pierdut ceva s-a fost găsit!

plictiseala este cel mai prețios indiciu al stadiului încă imperfect al singurătății noastre; mai ales plictiseala transcendentală, eronat interpretată în mituri ca un vector al multiplului, indică în realitate o *kaivalye* imperfectă, afectată de finitudine, ce trebuie, prin urmare, să orienteze spre o aprofundare a cunoașterii de sine – nu invers!

kaivalya perfectă nu cunoaște plictiseala pentru că la nivelul ei orice limitare cognitivă (sursa plictiselii) e absolut imposibilă!

femeia părăsită a vomitat galben pe stradă

pentru *prakṛti*, *puruṣa* e o tortură – pentru *puruṣa prakṛti* nu e nimic!

numai credința poartă semn – neantul poartă zîmbet!

eu sînt doar zîmbet implacabil pentru lume!

am ajuns în 2017 – am ajuns la 66 de ani – și tot n-am trăit!

înmugurește neaua neantului pe cîmp

camera cu barbă – ce contează lumea cînd arta moare-n fiecare clipă!

barba de nervi a camerei maro

securiștii aleargă ca niște gîndaci inutili – ca niște gîndaci semi-gînditori poate (cît optimism!)

vîntul lumină

fericirea ne transformă în fantome încă din viață

ne putem aminti trecutul sau memoriza trecutul altora, putem imagina viitorul, prezentul mereu analizabil e un mister cognitiv – căci prin el, noi, himerele de viitor și trecut, locuim în eternitate neantul!

la prezent se aplică perfect relația de incertitudine; prezentul la care avem acces e un nor de posibilități a căror poziție exactă nu poate fi cunoscută!

gura albită de doliu – plină de uscate silabe de os

abisul se apropie de sine – prin sine – tiptil

avisul se visează agonic

inima mea plină de Nu!

inima mea plină de U-nu!

verde flexibil ca nopțile visului

moartea cosește zăpada

treceam prin infern ca printr-o oglindă – prin styx ca printr-o lacrimă
camera de dincolo de vis – drumul regăsit pe care nu călătorește decât
vidul

negrul să fărîmă – își pierde pe șosea cicatricile

mă ung cu toată pădurea

mă uit cu lacrimi de granit la lumea de dincolo

mă ung cu șoptele zborului – cu levitația gândurilor pierdute

citesc adîncul cu versuri înecate în întuneric

dacă diavolul face un pact și nu-l respectă e un diavol pierdut!

falsitatea falsifică pînă și principiul răului!

chiar și iluzia are nevoie de adevăr, altfel nu e nimic!

iertarea e o nevoie de dependență – deci de interdependență

spiritul poartă în el neantul ca pe o rană – ca pe o vindecare
neantul e rana care vindecă

chiar răul nu e decît o poartă spre adevărul neantului

și totuși spiritul pentru neant e o cupă

ce teribilă contradicție: spiritul poartă neantul, neantul rănește spiritul!

graalul e unitatea lor contradictorie!

stropi de străin în amenințarea freatică
vastă melancolie deviată – tristețe în oblic

în lieduri Mahler a experimentat tragismul tonal, în simfonii a pipăit
un abis cu ecouri atonale! un sfișietor adio muzical la existență și
muzică (idiotul de gheorghe: Mahler e prost!)

“începînd cu acel moment, JC2 înțelese singura înțelegere care conta
cu adevărat – înțelese că de lume – de lumi – trebuie să te despați –
rîzînd – plîngînd – dar trebuie să te despați!”

în fond, *māyā* nu-i decît o curvă neagră și vidă!

pentru Mahler existența e o bătălie kafkiană – un eroism sordid și
sufocant – un sacrificiu covârșit cu sîngele de noroi – cu țipăt de
trîmbiță – înmormîntat sub bezna care-l doboară!

în faustianism nu trebuie uitat că faust înseamnă și pumn – destinul ca lovitură

de ce imaginea taie – de ce lama reflectă

verdele departe de figuri – cicatricile departe de durere

cețuri – cețuri – cețuri

rechini cu boturile pline de silabe uscate

crima – un anume gen de crimă – albită de logică – un anume gen de logică – se transformă în libertate – un anume gen de libertate!

abisurile se usucă sau poate dumnezeu – cuvintele se usucă sau poate dumnezeu – oamenii se usucă – sau poate dumnezeu

eroarea psihologilor constă în faptul că se mulțumesc cu individul și nu extind sfera psihologicului la eveniment adică la “destin”!

atlantism – nostalgia granitică a sfârșitului

implacabilul atlant e pragul de dincolo de bine și de rău – dar de dincoace de spirit sau mai degrabă de graal – dacă înțelegem prin graal unitatea simbolică – simbiotică – a spiritului cu neantul – simbolul prin excelență! da, simbioza simbolurilor!

senzația proximității pragului e anxioasă – această anxietate metafizică poate fi îmbrăcată în diversele evenimente ale vieții!

te apropii cu pașii inimii de senzația țelului pe care îl citești – chiar dacă mori citindu-l!

nu există sărut care să-mi ajungă! nu există coit care să mă îplinească!

totul se descompune sub dezgust și dispreț – chiar și iluzia – și totuși, deși sfărîmă tot, disprețul și dezgustul rămîn – pietrele iluziei

odată cu sfărîmăturile trebuie să dispară și ce a sfărîmat

adevărul atins nu tolerează nici o organizare a limitei, neantul, nici o cenzură!

lunga notă nostalgică a ultimului crepuscul!

eu sînt crepusculul și cînd strălucesc și cînd m-ofilesc! cînd strălucesc de ofilire și mă ofilesc de strălucire!

în franjuri de labirint – în avis de oglindă

xilofonul morții – pietriș de inimă palidă

ninsoare-s bătăile inimii ce se pierd de cer!

sclipesc prin lucruri hieroglificele stingerii

e ceva hollywoodian în spiritul simfonic – această obsesie a *happy-end-ului*

energia e mesaj! energie-logos!

textul primordial – lumea ca descifrare a cărui mesaj

nunta din Cana era – probabil! – nunta *lui*

sînt stranii nodurile complexe ale trădărilor de sine primordiale

se pierde-n paraclet misterul fiului – se pierde-n fiu misterul paracletului

dacă P non-F – dacă F non-P!

inexistența păcatului și a iertării are totuși un sens

numai cei și mai ales cele ce pot coborî în nodul paradoxal al trădării de sine pot descoperi acest sens – transformînd trădarea în reconversiune spirituală!

tocmai pentru că nu există faimoasa iertare poate dovedi o forță vectorială deosebită – mai ales în cazul specialistelor păcatului și ale trădării de sine – femeile!

programarea teleologică ca mimesis al dinamicii cognitive a neantului

politica agresivă a statelor, tensiunile destructive, provoacă la nivelul indivizilor un fel de empatie – s-o numim empatie negativă – ce ia forma actelor de terorism, indiferent de scenariul motivațiilor!

cum am intuit deja cîndva, terorismul ca și revoluțiile – toate formele violenței în fond – sînt expresia vectorială a accelerării istoriei

chiar și simpla substituție a discursului intelectual prin discursul demagogic de tip politic poate provoca fenomene violente

și gelozia e o formă de incontinență

muzica metaforelor cu discurile zgâriate

vină e numele tău femeie!

valorile thanatice sînt în mod curios mult mai populare și mai “onorabile” decît valorile erotice!

“să ucizi” e, în ciuda poruncii binecunoscute, mult mai valorizant decît “să fuți”!

“părțile rușinoase” sînt totdeauna legate de procreație: penisul și vaginul; pe de altă parte, sîinii productivi ai femeii trebuiesc ocultați ca ceva iarăși de rușine, pe cînd sîinii improductivi ai bărbatului nu pun problemă; în fine, în filme actrițele își arată fără mare jenă curul ca și cum excrementele ar fi mai nobil decît laptele matern!

în fond, această atitudine e profund anti-biblică sau, în orice caz, anti-veterotestamentară!

o revărsare de abis peste toate formele visului – avisul

pînă și transcendența poate răguși cînd se macină-n ea vocile de durere ale lumii!

graalul are multe forme dar o singură rană

fondul viu al oricărei religii – al oricărei ideologii – stă în fuziunea insuportabilă dintre disperare și moarte!

o nevestă e ca o eczemă – *pire!*

e ca o blenoragie de care nu te-nduri să te vindeci – *pire!*

în ce mă privește n-am avut niciodată blenoragie și n-am divorțat
niciodată! sînt un scandal: geniul sexual impecabil, ba chiar, factual
vorbind, cast! ha – ha – ha!!!

simfoniile lui Mahler sînt opere mute – nu totdeauna!

albastră derivă solitudinea peste fețele avisului

violetă plînge solitudinea cu ceață nu cu lacrimi – sau poate cu amurg

straniu se-mbibă verdele de strop solar și de crepuscul – de obscuritate
și umbră

somptuoase amenințări poartă melancolia în avalanșa ei de disperare!

distrus doar ești singur printre zgomotele lumii

luna lăcrimează albă lupi

amintirile dispar în uitare ca lacrimile în stropii de ploaie

de ce plîng – de ce rîd fragmentele

de ce suferă zdrențele de agorafobie!

o lume bună e o lume complet anihilată!

oglinzile pot fi niște excelente porți

zeppelinurile lacrimilor mele – pe care le plîng dincolo – mereu dincolo – le las să curgă pe obrazii mei de dincolo

zăpada plînge cu lacrimi de lupi cenușii

românia nu e doar o țară hiperofilită – fantomatică de veștejire – dar cultural vorbind trăiește o toamnă artificială – *o toamnă sub perfuzie!*

iluzia e totalitară – iluzia e substanța însăși a totalitarismului

tortura antecedentă – totalitarismul-marionetă sau totalitarismul spectral al lighioanei oligarhice capitaliste!

treptele-mi curg din ochi ca niște lacrimi – îmi curg din urechi ca niște lacrimi de sînge!

“timpul se schimbă în spațiu”

cît întuneric poartă iarba în inima-mpăcată

sinistrul complot al istoriei – istoria e o monstruoasă țesătură de crime și războaie dinainte calculate (vezi scenariul veritabil al războiului 2 ca și cel al războiului 1 de altfel)! această punere-n scenă premeditată a crimelor istoriei pare să corespundă cu triumful politic al franc-masoneriei – prima ei formă bîjbîită: revoluția franceză și epoca napoleoniană! în fond, franc-masoneria pare a fi profitat de incapacitatea bisericii catolice ca și a celei ortodoxe de a încheia un pact eficace cu burghezia – alta e desigur situația protestantismului max-weberian!

istoria e forma criminală a iluziei!

cuvinte oarbe – cuvinte surde – cuvinte imposibile – trec încet de la o minte la alta!

privirile acelea ca niște dușuri fixe

straniul de stricnină al stridulațiilor

apă de numere – numere în care nu poți să intri – pentru că nu poți să te repeți

închis în caroseria albastră a nopții – parcă aș dansa pe-oglinzi

poate găurile negre gîndesc galaxiile!

valuri de vag – miros de lumină – de zbor – nările oarbe

capitalismul crede că poate transforma în comedie tragediile pe care le generează – însă la sfîrșit nu obține, ca și totalitarismul, decît coșmar!

circumstanțele tragice private de demnitatea lor prin corupție nu se preschimbă în comedie – se coșmardizează și se infernalizează!

demența organizată de Idioția turbată nu înseamnă nici Dumnezeu, nici creație, nici lume!

distrugerea abolește distanțele și anihilează timpul!

ce e sigur – lumea nu-și va suporta răul!

îngerii – aceste mesaje – scîndurile infinitului – în fond, mesaje spre nicăieri – personifică dinamica cognitivă a neantului!

nu există posesie în lume pentru că nu există ființă!

karma ? nu există datorii mai iluzorii decât cele față de iluzie! dar, pe de altă parte, altele sînt posibile oare...

dacă *māyā*, *karman*-ul n-are sens! dacă *mokṣa*, *karman*-ul e nul!

lumea e o rană de crime!

în cele din urmă poezia poate dizolva lumea

Carnet de idei XIV

sau

Carnetul albastru

timpul e școala auto-ipostazierii dar și a auto-anihilării – școala ipostazelor și a neantului!

oriunde e putere e și o enormă incompetență – astfel că alibiul intelectual al puterii ajunge să fie reaua-credință!

treci prin rana mărită a tuturor rănilor tale – și pleci spre propria ta libertate încă însîngerată!

cînd spune “eu sînt adevărul și viața” isus dezvăluie că există un singur “fruct”, nu două – acest “fruct” e graalul!

vise: Marine (semi-nudă, oferită, depresivă); Regina Angliei (îi fac discursuri, eventual pentru o aniversare); sînt împreună cu Dana proprietarul lui Empire State Building – Eliade are ca hobby escherian arhitectura, construiește o clădire uriașă, masivă, rectangulară, străpunsă regulat de scări înșurubate în spirală – polemici legate de asta!

coșmarul ăsta al vieții are o singură calitate: poate fi preschimbat în literatură!

reaua credință e semnul sigur al tuturor celor posedați de demonulume!

în lume tot – pînă și singurătatea se cumpără – pînă și singurătatea devine o marfă!

dacă în timp putem descifra schematizarea mecanismului de ipostaziere, variabilitatea psiho-spirituală ori intelectuală a ipostazelor nu e cuprinsă în această schemă!

la “gentillesse” est le tribut que la frilosité paye au vice!

există uneori curioase amintiri onirice ce se deschid spre ideea lumilor alternative!

monde de merde – monde d'immonde

“democrația” e supunerea față de poliție – a devenit alibiul totalitarismului occidental – un sistem de constrîngeri abuzive, dogma arbitrarului! arbitrariul polițienesc e democrația!

le statu-quo est l'amnésie elle-même

de fapt, nu există *statu-quo* ci doar transformare învăluită sau dezvăluită!

și dacă *pentru noi* anxietatea n-ar fi altceva decît trezire nerecunoscută!

albul precede incolorul vidului

negrul e poarta abisului

spiritul e imposibilul care strălucește deasupra posibilului!

ca să te purifici trebuie să-ți traversezi demonul și ca să-l traversezi
trebuie mai întâi să-l exprimi!

problema păcii e că nu mai există măslini

muntele e lacrima închegată a cerului – cerul, transparența
melancolică a muntelui

viii cu viii? mai degrabă fantomele supraviețuitoare!

cînd nu ești gata începi să fii gata!

fă-te coroană de înțelegere!

există ceva viu – straniu ofidian – în unele subterane muzicale

anumite articole scrise de unii critici despre poezia mea exprimă
stadiul de nepregătire al respectivilor și poate nu numai al lor –
combinația asta de conspirație a tăcerii și perplexitate timpă!
inevitabil!

în mister tenebra e luminoasă – noaptea plină de sens! în mister tot ce
e fizic devine semantic și, prin urmare, paradoxal!

percepția însăși e înțelegere

“nimic nu e adevărat” – “totul e permis” – frumoase propoziții!

zero cu coloane – nul cu avalanșe – templu, neant de întrebări-
răspunsuri

maturitatea și para-maturitatea artistului

am să arunc și am să arunc noi și noi spirale în aer pînă am să descopăr alte înălțimi decît cele convenționale și plafonate ale cerului!

acordeonul inimii mi s-a sfișiat și muzica lui de sînge mi-a țîșnit din degete și din gură

cerul e plin de gume albastre

urmînd oarecum o idee a lui Hugo să transformi monumentele în cărți sau chiar *să creezi* temple-cărți etc.! cine le va citi? poate nimeni! însă mulți le vor contempla! de fapt, publicul meu nu sînt oamenii ci tot ce îi transcende! treptele scării pe care urc!

într-un sens, *prakṛti* e prostituata metafizică prin excelență! cf. dansatoarei sfioase – prostituată de tip dostoievskian! curat sonia marmeladova sau nebuna din “smerita”!

un fel de noapte se varsă în sunete

gnoseologic iluzia funcționează *at its best* ca un sistem analogic al dinamicii cognitive pure a neantului

vis: mănînc o plantă verde făcînd să-i alunece pielea verde exterioară de-a lungul tulpinii – gustul oarecum dulce, foarte tandră e numită planta-șopîrlă

vis: beau un vin ciudat de vreo 12-15 ani; gust excelent, deși un *arrière-goût* ușor amar

fără îndoială sistemele analogice sînt infinite și pot prezenta un grad de proximitate interesant cu adevărul dar structurile rămîn periculos

de fragile prin încrederea în fals pe care o generează – o veritabilă
euforie, un soi de *trip*!

cît despre “particulele” fizicii moderne, ele sînt, de fapt, concepte –
fizica nu mai e acum altceva decît o metafizică bizară cu alibiuri
experimentale! fizica – parafizica – metafizica!!!

galaxia muncii și galaxia socială deviază – se îndepărtează cu viteza V
una de cealaltă! concluzia: comunism impus? totuși asta înseamnă mai
în adîncime că sfera puterii și sfera libertății intră în cea mai acută
opoziție!

inconștientul vs. conștiința – în fond, *purușa* și *prakṛti* se separă...
divorțează!!

bate cu febra cunoașterii în portalul opac al obstacolului

febra apocatastică

există uneori în Bruckner un extaz oarecum mecanic – violent
redundant

Bruckner e un Bach orchestral
sublimele sacadări bruckneriene

muzica lui b. nu e tonală – nu e atonală – e metatonală! e o muzică de
ecouri verticale!

capitalismul a putut fi inuman în unele perioade – cam de vreo trei
decenii tinde să devină *anuman*!!!

elitele? elitele sînt plebea geniului!

prin geniu martorul se transformă în judecător

chamă-mă abis – răspunde-mi cu glas de avis – neant!

proiectilele munților strigă – sparg orizonturile-n ecouri

la incongruența “cosmogonică” a cosmosului ce pare să spargă cadrul newtonian ca și pe cel einsteinian se adaugă incongruențe de tip structural, cu efecte și mai devastatoare!

fără să mai vorbim de variațiile de “lectură” – libertatea ca necesitate înțeleasă constituie paradoxul unei libertăți fără liber arbitru!

ce oră arată numele – ce număr arată umbra

lumea nu se poate menține altfel decît prin parazitare – prin permanentă subiacentare, ca spiralele în adîncime ale fractalilor

astfel, lumea nu poate funcționa decît catabazic – prin entropie indefinită, deci prin dezorganizarea accelerată a tuturor valorilor – inversarea nefiind decît o etapă a dezorganizării!

progresul social chiar al indivizilor depinde direct de aptitudinea lor de inversare și dezagregare axiologică

“inadaptații” sînt naturile negentropice!

viața mea a fost atît de batjocorită... – însă nu lipsită, din cînd în cînd, de cîte o picătură de grație – a spiritului, a neantului...

pure dérision – voici ma vie...

cărămizi de beznă de sticlă – pietre de anxietate de negru

întunericul stinge toate formele – ele sînt acolo și totuși nu

întunericul stinge toate formele – și totuși ele sînt acolo

întunericul stinge toate formele – de altfel, ele n-au fost nicăieri –
niciodată

Bruckner – începuturi și sfîrșituri multiple – dezvoltarea e inundată de
incoapune și răsăritul poartă-n el toată melancolia crepusculului!

cînd impurul te sărută – indiferent de sex – de fapt *se sărută* cu tot
purul din tine

e în acest gest și josnică remușcare și expresia unei inexistente
superiorități

dimpotrivă fluturele purului ce se depune pe obrazul impurului – rar
pe buze – e suavă absolvire

găsești mai degrabă spiritul prin demență și abis decît prin echilibru și
arhitectură – oricît de sublimă!

există o orizontalitate ondulatorie în poveste – basmul naturii e spațiul
mioritic

există un substrat ironic în orice definiție!

chemarea verticală vrea dimpotrivă să întrerupă povestea – personajul se strigă afară din vis! cheamă și se cheamă – nu vrea semioza de inserție – vrea semioza de ruptură și, eventual, semioza compactă!

feminismul e totalitarismul “democrațiilor” – ca și complementarul “politic corect”! când feministele justifică strident bombardamentele din Siria trec de la feminismul radical la răul radical!

oligarhia nu mai vrea partide – se vrea numai pe sine! în curînd n-o să mai vrea nici alegeri! democrația o să cadă ca o frunză uscată – apoi, ultima mască, statul! va mai rămîne doar oligarhia goală, gata să fie înghițită de vid!

dacă soarele ar lăcrima o singură dată în direcția pămîntului – pămîntul ar dispărea!

dacă adevărul ar lăcrima o singură dată în direcția lumii – lumea ar dispărea!

întunericul stinge întunericul – care întuneric!

ce e groaznic nu e că ticăloșii – că demonii manipulează – ce e groaznic e că toți și toate manipulează – că totul e manipulare – de la *bráhma*n la firul de iarbă – și dincolo de asta dacă mai este necesar! și atunci zîmbești! zîmbești ca să nu vomți!

arunc silabe ca tigrii prin cercuri de ecouri!

în muzică trebuie distinse notele și măsurile de sufluri – la fel silabele în poezie!

în plan spiritual nu există o veritabilă diferență între interior și exterior – a pierde această idee înseamnă a aluneca din spiritual în fizical!

mîini negre țin silabele negre țipînd foarte negru cuvintele cele mai negre!

evanescența – transparența tuturor vîrstelor formează la sfîrșit o opacitate misterioasă și amară – o strălucire profundă de gaură neagră!

supernova – cîntecul de lumină al stelelor

femeia e o impuritate ce ține de cald – ține de cald dar e totuși toxică!

țara bună e țara unde poți să rătăcești în voie pe poteci de singurătate simpatetică!

ferestrele neliniștii sînt gîndurile abisului – avisul e visul abisului
cosmosul e țesut de privirile care-l devoră

treptele țipă ca niște trîmbițe

tenebra e scară cu treptele-n vîrtej – zburlită e scara abisului

dacă aș ajunge să stăpînesc prin cunoaștere toate cercurile spiritului!
toate pecețile misterului! ca apoi să mă cufund supus și simplu în
oceanul de suprimări cognitive al neantului...

răul e cimentul realului – numai cimentate de rău mirajele se
transformă în realitate

extazul se sufocă și apoi se destramă în nesfîrșită îmbrățișare

lemnul privirilor din foste corăbii respiră crescînd

pe măsură ce ființa se destramă abisul o pătrunde – extazul îl
îmbrățișează

îmbătate rătăcesc chemările treptelor

rănilor-și plimbă veninul ca niște gînduri prin trup – gîndurile se
preumblă ca niște răni prin suflet

moartea hrănește cu străin mirajul vieții

se apropie – se apropie migrenele risipite – adună-n chip neștiut
arhipelagurile absențelor

suferă iluzie ca să te crezi și să te crezi ființă!

odată norii de priviri ai singurătății reduși la simplul miraj...

sunetul mîngîie tăcerea și se naște din ea fecundînd-o

tehnica happy-end-ului – inventată de muzică mult înainte de film
(vezi aproape sistematicul happy-end simfonic) defîinește inferioritatea
muzicii față de poezie! a lui Beethoven față de Schiller!

prietenii mei deși trăiesc sînt morți demult pentru mine! printre toți
supraviețuitorii sînt singurul viu!

zarul e craniul hazardului!

există femei care nu mint pentru că *sînt minciună!* cele ce mint doar sînt cele mai cinstite!

e curios: soluția banalizează problema!

“o claritate de spirit anormală și vitroasă”

bătrînețea ne castrează pe toți!

statul e guvernat de fantome în spatele cărora se ascund *interesele!*

fidelitatea față de partid conține în ea sămînța totalitarismului – la fel, elitismul organizat!

ideologia Occidentului e filosemită însă politica lui – cu excepția evidentă a SUA – e net antisemită! în special politica Franței... nu degeaba evreii din Franța se simt în pericol și pleacă cu miile!

e posibil ca deocamdată oligarhia franceză să se dirijeze spre un fascism de tip mussolinian! problema e că dincolo de absurda ei cupiditate – indiciu al evacuării tuturor valorilor și al unei forme bizare de depresiune – nu prea pare să știe ce vrea! primul dictator cu complicități în poliție și armată ar putea culege situația în folosul lui! căci oligarhia în iresponsabilitatea ei ocultă haotizează Statul! adică îl totalitarizează fără a îndrăzni să dea o formă explicită acestui totalitarism larvar! oligarhia franceză rămîne totuși prizoniera banilor pe care-i colecționează ca filatelistul timbrele!

osemintele – craniile în special – au un fel de sarcasm – o elasticitate letală – invizibilă pentru ochi, sensibilă pentru gînd!

după unii nu doar capitalismul (M.W.) ci și totalitarismul se trage din protestantism. totuși țările protestante anglo-saxone nu furnizează încă exemple în acest sens! Karl Marx prusacul!

nu înțeleg înseamnă că doresc încă! cînd soluția e la îndemînă adevărul nu mai are importanță!

în fond, toate religiile, ideologiile, utopiile etc. nu sînt altceva decît tenebra care se străduie să-și accepte răul!

sistemul prostituției și corupției a devorat lumea! ex: partidul ca totală despuiere de sine – *sinele inutil – eul abolit*

numai dictatorul poate răspunde la toate întrebările sistemului pentru că el e oportunistul total ce și-a pus de la bun început *eul lui ca soluție* – vezi și Isus!

dimpotrivă, filosoful își pune eul ca cheie a unei porți ce nu e el!

pînă la un punct pretențiile dictatorului sînt analoge cu cele ale profetului (messianic sau doar anunțiator)

îmi ninge cu negru în inimă – în sufletul înnoptat de durere

și dacă de fapt catastrofa “Titanicului” ar fi fost în esență un asasinat vizînd persoane precise! poate pentru a favoriza scenariul războiului I! asasinat cu camuflaj de abundente victime colaterale!!!

originea e neantul labirintic parazitat de subiacență și preschimbat astfel într-un nod complex – veritabilul nod gordian – din infinitul finit al căruia n-am ieșit și prin care circulăm! originea e deci un spațiu hiper-complex oarecum de tipul buteliei Klein – hiper-spațiu ce ne dă iluzia spațiilor și timpurilor – a big-bangurilor și chiar a big-crunchurilor!

catastrofa “Titanicului” ar putea constitui una din manevrele pregătitoare ale declanșării primului război mondial – cu toate consecințele lui!

morfologia crimei indică tipul de participanți în interacțiune!

de fapt mijloacele *constituie* scopul, nu *conduc* pur și simplu la el!

nu există libertate politică pură – instituirea libertății politice a unui grup a coincis întotdeauna cu oprimarea politică a altora! astfel încît gestiunea libertăților trebuie văzută mai degrabă ca o gestiune a opresiunii!

orice teritoriu e revendicabil de vreme ce nu există o diferență între un cur care se așează și alt cur care se așează sau vrea doar să se așeze! nu există o diferență națională sau rasială între două cururi ca atare – ambele se cacă și ambele pot să ocupe un loc! cu atît mai puțin între căcaturile ce ies din ele!

Sodoma și Gomorrha au atins dimensiuni planetare!

sofismele de stat de tip orwellian – chiar în interiorul “democrațiilor” – ar fi absolut halucinante de n-ar fi atît de ridicole! și faptul că totuși trec dincolo de lașitate nu se poate explica decît prin imbecilitatea interesată a popoarelor!

perfecțiunea gnoseologică a neantului eliberează o dimensiune neașteptată: *narcisismul metafizic!* ba am putea spune chiar: *narcisismul meontologic!*

te ridici destrămînd transparența – înaintezi străbătînd alta – pînă-ți rămîi straniu pe piele ca o lacrimă lunecînd pe oglindă

drepturile omului au sens cînd se ridică deasupra oricărei forme de interese, cînd transcend egoismul națiunilor și se plasează dincolo de rațiunea de stat și de orice formă de constrîngere și represiune a statului – prin poliție, armată sau altfel. numai concepute astfel, ca drepturi intrinseci existenței omului se poate spune că drepturile omului sunt universale! drepturile omului nu pot avea existență concretă decît considerînd că toate ființele umane formează o comunitate unică, altfel spus, că toți oamenii sînt cetățenii unui stat ideal, acoperind întreaga planetă, deocamdată, cu autoritatea lui (înainte de a se ajunge la satul-sistem solar), stat ce chiar neexistînd altfel decît qua concept le garantează oamenilor toate drepturile democratic recunoscute, fără a exercita asupra lor altă constrîngere decît cea a principiilor iar nu a legilor legate de situații și interese particulare! dacă o astfel de organizare ideală din cauza imperfecțiunii indivizilor sau din orice altă cauză, căci altminteri normală, s-ar dovedi imposibilă, atunci nu poate fi substituită decît prin neant! într-adevăr, haosul înseamnă exterminare!

în fond, de cînd nu mai există urechi, lumea poate foarte bine să renunțe la gură!

un imperiu e o idee cu formă geopolitică sau un abuz imbecil!

nu există persoană potrivită, există numai segmente potrivite!

doar e diurn, numai, nocturn

prakrtismul e un totalitarism – metafizic, psihologic și chiar politic! “individul modern” – jalnică combinație de disperare, dorință și gregaritate!

totalitarismul ecologic – oricare ar fi justificările lui – e un totalitarism ca oricare altul!

tot ce nu e spirit (istorie, natură, josnica politică) e străin de om! individul, mai ales, e străin de om – el și, mai ales, ea!

există indivizi a căror importanță veritabilă e subliniată de negația ce li se aplică!

abuzul celorlalți și chiar abolirea de ceilalți ne scoate în evidență (ostensiune antropică)!

dimpotrivă, celebritatea convențională, chiar relativ îndreptățită, e o uitare! Încearcă să-ți găsești izbînda în apele lumii și speranțele ți se vor îneca de fiecare dată!

ieși pe țărnul spiritului și contemplă-ți fosta devenire și toată ființa de neființă a lumii se va oferi zîmbetului tău!

sînt toate aceste schelete de străzi

îmi hrănesc vîrful cu înstrăinare restituită

plîngînd nimeni își oua privirile – privirile i se scurg pe obraji ca niște ouă sparte – de parcă trezindu-se dintr-un vis ciudat nimeni și-ar da seama că e regele œdip

a paște numere

să injectezi în dumnezeu energie – identitate – care ar fi oare consecințele

elixirul e o otravă regenerativă

structural natura (*prakṛti* etc.) e un parazit al spiritului! la fel iluzia (*māyā* etc.)!

ochiul ca o bubă oarbă

teiul – străinul verde din libelule de parfum

orizontul se curbează și fuge-n infinit – și ziua se scurge de parc-ar sângera – timpul se scurge de parc-ar sângera – numai clipa dispare subit – fără sânge

caier de creier

verdele ectoplasmic îmbracă – o stranie dizolvare de săgeată

botul evanescent al orizontului îndoit

să abolești prin înțelegere lumea – analitic și sintetic!

simultan deși non-concomitent

$10 / 1^\infty / 0,1^\infty$

următorul, nu eternul – iată ce e de căutat!

culoarul de culori – culorile labirintului fără culoare – deși total decolorat

să iubești o femeie – ce nebunie stupidă

să posezi o femeie – ce nebunie – și mai ales ce nebunie inutilă (bărbatul ce se lasă posedat e tot o femeie, și mai inutilă decât cealaltă)

atâtea feluri diferite de a face scînteii – atâtea pietre diferite ce pot să scînteieze – infinit e labirintul scînteii și plin de silabe

nimic colectiv nu poate pretinde la spirit

toată lumea veghează să nu trăiesc – deci zîmbesc și exist cum numai neantul există

fulgii își spun labirintul topindu-se și învăluie stropul înlăcrimat în mister

să se topească cenușa albastră a serii

coroana străinului o pun pe o iarnă de-argint – sceptrul exilului îl țin în pumnul de platină – iar tu, tu mă proclamă împărat – inima mea de uraniu

și dacă și moartea – dar mult mai intens – e un fel de suflu care ne împietrește – un suflu ce ne suflă pînă nu ne mai putem mișca!

numai destructurarea apropie forma de neantul ei cognitiv!

nici o voință mare sau mică nu ne locuiește – sîntem doar neant și aproximații de neant! *neantul aproximativ*

nu poți citi dacă nu uiți – și nu poți să uiți dacă nu *te* uiți! deci nu mai uitîndu-te poți citi!

înșelați de mirajul amœbelor devenim cu toții melci!

violența e prima formă a geniului – dar nu cea din urmă!

cadavrul e o întîmplare de gheață albastră – mută de strigăt – e o întîmplare din muțenia albastră a gheții

sonia marmeladova nu-i altceva decât martira conformismului – și doar ca atare o curvă pioasă – o justină extremă prin ignoranță!

sprîncenele ca două surisuri pline de mirare

arbori de aburi

indiennii, pe lângă pre-structuralismul tip Păni, cunosc un fel de ligvistică cuantică tantrică (*trika*)

cel ce știe moare într-o existență mărită – exponențial mărită prin sine însăși și chiar prin nesine însăși – într-o existență mărită în cele din urmă pînă la neant!

cel care cunoaște neantul și iubește neantul – trăiește eternitatea și dincolo de ea – trăiește fără lume în uitarea de lume! trăiește atît de mult – cunoaște atît de mult – încît atunci cînd dispare – nici nu-și mai dă seama!

hiperochiul

dacă viitorul n-ar exista decît în viitor – n-ar exista posibilul!

vis (foarte straniu pentru mine): se face că sînt destul de atras de o fată cu care, evident, vreau să mă culc. fata refuză coitul, deși, altminteri, pare și ea destul de mult atrasă, pe motiv că e fecioară. caz banal. continuînd totuși discuția și persistînd în tentativa mea de a o convinge, aflu întîmplător că a avortat, informația îi scapă pur și simplu. îi arăt că nu putea să avorteze fără să fie însărcinată în prealabil și admite că a fost într-adevăr cazul. refuză însă să recunoască, fără să invoce nimic mistico-religios, că n-ar mai fi fecioară. în mod oblic și indirect aflu (sau mai degrabă deduc) că a fost sedusă, deci tehnic dezvirginată de un profesor de-al ei – nu rezultă de ce, presupun că un profesor de liceu – care, lăsînd-o însărcinată, o părăsise. nu rezultă dacă avortul a fost organizat de seducător sau nu. condițiile avortului rămîn neprecizate. cum persistă să nege că și-ar fi pierdut virginitatea o duc la domiciliul unui doctor, descoperit nu mai știu cum, care-i confirmă că nu mai e fecioară. autoritatea profesională a personajului o perturbă oarecum, dar nu complet. doctorul e un personaj agreabil cu care simpatizez și care mă invită să-l mai vizitez *à titre personnel*. constat că fata e incapabilă să discearnă între voința ei de a rămîne credincioasă seducătorului iubit, ce aflu că se numește alexandru, asemeni cuceritorului și obsesia de a nu-și pierde o virginitate pierdută deja. ideea frumoasă e că iubirea lasă intactă virginitatea, cel puțin virginitatea psihologică. încă o dată, totul fără nimic religios. prin faptul că insist asupra faptului că profesorul a profitat de statutul lui pentru a o seduce, abuzînd practic de ea, o oblig să deplaseze oarecum linia negației de la apărarea virginității la apărarea profesorului. nu e de acord că profesorul ar fi abuzat de ea, însă prin asta admite implicit că n-ar mai fi fecioară. caz

bizar de cazuistică feminină pe care l-aș numi complexul fecioarei sau complexul Mariei (e posibil ca Maria însăși să fi suferit de el + obsesia religioasă care evident nutrește complexul). în fond, avem de-a face cu refuzul devenirii ca femeie, asumării propriei condiții, refuz mai curent decât se crede. Dana îmi povestește o discuție surprinsă în autobuz (o discuție telefonică). o negresă relativ tână (29-30 de ani), cadru, îi comunică prietenei sale că i s-a propus un post de șefă de servicii – cu un spor substanțial de salariu – dar că are de gând să-l refuze. mai mult, vrea să demisioneze și să-și creeze o întreprindere proprie care să-i permită să călătorească (Hong Kong etc.). pe la 42 de ani intenționează să se retragă din viața profesională și să trăiască din capitalul acumulat. refuză să facă copii, însă, în caz de penurie, admite să se ocupe de copiii altora (vîna mai mult socială decât maternă). la prima vedere, nici o legătură cu visul meu. fata din vis e obsedată de virginitate, negresa-cadru, de libertate. însă, în fond, ambele își refuză feminitatea, deși una și-a împlinit-o lăsîndu-se sedusă de un profesor, pe cînd cealaltă vrea să se ocupe de copiii celorlalți, dar nu de ai ei! transfer!

mi s-a deschis fruntea ca un ochi – un ochi cu retina transparentă – mi s-a deschis fruntea ca un ecran. priveam rădăcinile lumii cu rădăcinile ochiului

parfumul zborului explică floarea din pasăre – pasărea din floare

sînt prea multe miraje inutile în mirajul absolut inutil al lumii

muierea e ceea ce înmoaie – o miere fără credință – o fiere fără puțință
femeia-i o fabrică de melci!

toate mitologiile – inclusiv cea creștină – formează un teatru crud!
eventual un teatru de marionete!

a gândi cu adevărat înseamnă a spune **nu** tuturor determinărilor!

idolatria – indiferent de cadru – e o formă de felațiune! hagiografia culturală română e campioană în acest sens! ucide ca să sugi!

ființa e moartea neantului și devenirea – moartea ființei!

crește și nu te multiplica! a crește înseamnă a te uni cu tine însuși!

negul și negația

ochiul e un pântec de lumini

evanescenta e norul neantului!

cînd migrenim ceva în noi vrea să se nască – poate o nouă formă de nebunie – o nouă monoschizofrenie încă nebănuită

predicația bastardului – exprimă o profundă frustrare socială!

secunda e floarea timpului!

ce isterizează acum cu convenabile false probleme nu e libertatea femeilor ci libertatea femelelor! altfel spus, închiderea femeii în carcera schematismului – dar care femeie?!!

pietre înghețate în cărunt și-n muzică îmbătrînită

sîntem cerul imaginii noastre și imaginea cerului nostru – respirăm în timp ce el ne înțelege – fără timp

atingîndu-și solitudinea eul devine spirit – spiritul devine neant – devine, adică se adeverește

geniul științific descoperă cîteva idei – poetul creează aionioane

lumea totalitară încearcă să facă din om nimicul ei! dar care lume nu-i totalitară!

veritabilul totalitarism este un nulitarism – o nulocrație!

inima e lacrima verticală a unui ocean virtual

eu am să vin într-un costum strălucitor de negru – să intru în neantul celui care mă va urma!

vis: îmi apare un personaj ciudat, fizic extrem de masiv și de înalt, aproape un uriaș; e un conferențiar, un profesor ilustru, mai mult decît atît, un fel de somitate supremă, deși domeniul precis nu e definit – dar se limitează oare la un domeniu? într-o pauză mă apropii de el – sper să obțin de la el cheia destinului meu – și-l întreb care-i explicația acestei vieți de persecuție la care sînt constrîns. îmi răspunde cu un soi de compasiune jenată că dacă aș fi avut toate puterile care sînt cu adevărat ale mele, care-mi aparțin la propriu, aș fi fost prea puternic pentru această lume. cel puțin ăsta e sensul general al cuvintelor lui! mai puternic decît el, deci? nedreptatea legitimată!

noaptea de sub pleoapă de lună – cu regele palid și regina fragilă în care nuntesc

visul precedent îmi amintește un vis mult mai vechi, de pe la 19 ani: se făcea că mă culcasem și mă trezeam 32 de ani mai târziu, la 51 de ani (curios, 19-51 – anul nașterii mele + 32 = 83, anul plecării mele din România). coboram câteva trepte intrînd în ceva ce aducea cu o veche frizerie. în dreptul meu o oglindă ce mă reflecta integral – cu o siluetă masivă cam ca cea de acum, cu părul cărunt, destul de lung, cum îl purtam mai demult. de fapt, în locul unei frizerii mă trezesc într-un cabinet medical. acolo un medic în clasicul halat alb îmi oferă posibilitatea de a-mi regăsi vârsta de origine – 19 ani; pentru asta trebuie să accept ca medicul să insereze în mine trei tendoane ciudate, de un roșu sumbru, de circa 40-50 centimetri lungime fiecare și cel mult un centimetru de diametru, ce prezintă pe întreaga suprafață un fel de rugozități regulat dispuse. nu știu ce sînt “tendoanele” astea și nu știu cine e în realitate “medicul” însă propunerea îmi displace profund și o refuz, chiar cu riscul de a pierde brutal și subit, în cursul unui banal somn de după-amiază, 32 de ani de viață. “medicul” sau magicianul îmi respectă decizia și mă întreabă ce altceva poate face pentru mine, care îmi e dorința. răspund că aș vrea să mă culc – de vreme ce viața mea e oricum pierdută – cu o femeie foarte frumoasă. mă pomenesc brusc într-un fel dormitor colectiv cu paturi suprapuse. urc într-unul din aceste paturi – sub mine, o femeie foarte frumoasă într-adevăr – o simplă fotografie de mărime omenească. nu sînt deloc excitat. ironică împlinire a dorințelor! “nu vei avea nici o femeie”!

“să nu mai stea deși să stele”

vis hiper-bizar: mă găsesc în ceva ce ar semăna cu Bucureștiul, cam în zona fostului bulevard 6 Martie. lupte de stradă, se trage probabil cu tunul și se bombardează. totuși bulevardul e mai degrabă pustiu, e ca și cum s-ar trage în mine. am o armă și dobor sau accidentez sursa bombelor (avion? helicopter?). scena se schimbă. mă găsesc undeva într-un loc ce inițial ar putea să semene mai mult sau mai puțin cu curtea vechiului “Nor Ghiank” însă se transformă într-un peisaj rîpos, undeva poate la marginea unei păduri. sînt fiul unui fel de dictator sud-american, un general. am și un frate mai mic, amîndoi sîntem ofițeri. tatăl e furios pe fratele mai mic, responsabil de bombardamentul ratat și de pierderile suferite. îl acuză de lașitate. ca să-l pedepsească îl obligă să atace o fiară bizară cu bot enorm de crocodil dar cu trupul diform, greoi – aduce cumva cu un manechin în care s-ar fi introdus doi oameni. totuși fiara e reală. fratele ia o pușcă și trage, însă arma e blocată. încearcă să lovească animalul însă inutil.

are brațele și picioarele ronțăite fără ca vreun membru să fie amputat. fiara devine din ce în ce mai agresivă. îi spun tatălui că dacă nu intervenim fratele va fi omorât, mă ascultă și-mi dă pistolul lui. însă și arma asta este blocată. acum ne găsim amândoi în josul unei râpe (pământ roșcat, lutos). pe jos, două arme stranii cu ceva de paloș și de șuruburi foarte masive foarte ascuțite la vîrf; nu au tăiș, în schimb pot fi folosite ca un fel de măciuci (nițel ruginite). eu iau arma cea mai mare, tatăl (nici o legătură cu tatăl meu real) pe cea mai puțin groasă și grea (simbol falic? foarte bizar). nu par niște “arme strămoșești”. zac pur și simplu pe pământul umed. eu atac fiara din față, tatăl din spate. o lovesc în cap fără mare efect. profit de botul deschis ca s-o înfig pînă-n creierul fiarei. tatăl își înfige arma în anusul ei, probabil atinge zona intestinelor. fiara e greu rănită, totuși nu se prăbușește încă. culeg de pe jos pistolul tatălui, ce inițial nu funcționase și trag. trag cinci focuri în capul fiarei și trăgînd mă trezesc.

mișcîndu-te te micșorezi – crești sînd pe loc

singurătatea nu e ființă sau stare ci pragul spre neant

singurătatea e limita dincolo de care sinele devine subiect

cine sînt? sînt tu – și totuși și mai eu fiind tu – și totuși nu destul fiind tu și nefiind! pentru că nici tu – nici eu – nu sîntem destul nici fiindul – nici neantul – nici baremi noi înșine. dar tu ești sau poți deveni îngerul meu!

o femeie merge cu pizda la pule ca la niște boturi de animal! pizda e o adăpătoare care merge la adăpat și pe care animalele o adapă!

mierea muierii nu mă mai interesează – sau din ce în ce mai puțin!

nobilul spirit incită creația fără a participa niciodată la ea

spiritul luminează dar nu procrează și nu dă naștere! natura întunecă și zămislește! mirajele astea cu ghiare și colți care te hrănesc ca să se hrănească cu tine!

mirajul nu fascinează doar ci devoră!

privirea e o rază hipnotică negativă ce intră-n noi dîndu-ne iluzia că vedem! și așa cu toate simțurile și cu iluzia chiar a gândirii existenței!

stelele printre fulgi iarna – ninsoare înghețată înainte de ființă – sublime imposibilități

gerul monștrilor cu ghiare de ghiață

fiara din vis m-a zgâriat pentru că m-am căsătorit cu ea în realitate

nevis: ies dintr-o meditație – pe pătura care mă acoperă o șopîrlă fuge pierzîndu-se în neant (cu altă ocazie, un păianjen ciudat cu picioarele disproporționat de mari); să fie camera mea, în altă lume, o grădină?

ce e cultura de fapt? cultura e cunoaștere de sine! ce e civilizația de fapt? civilizația e cunoaștere de altul! cultura e tautologie! civilizația, contradicție!

o singură viață – sămînță pentru toate versurile și toate ideile – o singură viață pentru neant

viziunile în care mă înveșmînt și fantasmemele stranii care îmi poartă picioarele

gîtul girafei ca lumina unei stele cu franjuri pierdute

a fi narcisic și totuși invidios cum sînt unii (ba chiar destui) – e un paradox!

tot ce mă faci tu să descopăr sînt crize de nervi!

morții conduc lumea!

uneori se încearcă ocultarea unui înalt statut printr-o ridiculizare forțată!

structura supresivă a cunoașterii dezvăluie că structura cunoașterii e neantul!

jur-împrejurul inimii se întinde imperiul dezgustului – în interiorul ei lacrima nesfârșită a oceanului

inima e o gaură neagră care știe numai să vomite – un ochi care știe numai să plîngă – o ureche ce știe să audă numai zgomotul infinitului – un bot prefeții și preziceri – o noapte a parfumurilor profetice – o piele doar pentru durere

inima e gura care vomită fără să mănînce

de fapt a disprețui totul înseamnă a-i acorda încă o prea mare realitate!

ceea ce deschide e pasăre – zborul e un ritm de întredeschideri – aripa e pleoapa unei făpturi evanescente – pleoapa furtiv vizibilă a unui ochi invizibil

ferestrele zboară

tu, asta din mine – exterioritatea mea interioară ce n-ai să fii niciodată
eu însumi – infecția destinului meu sau infecția numită destin!

labirintul parfumului e plin de oglinzi – în ele narcis își ucide ca pe un
minotaur multiplicat monstrul imaginilor

adorm în permutarea organelor de parcă aș muri – simultan dar non-
concomitent – în toate renașterile mele chem galaxiile-n neant – pînă
cînd evanescența zîmbește

toată anxietatea mi s-a preschimbat într-o gură de lacrimi cu care zbor
anxietatea mea e o gură de lacrimi cu care zbor

biroul nu știe să zboare iar corbul poartă imobilitate neagră în inimi –
și sunt și unul și celălalt îngerii expeditori ai mesajelor melancolice

uneori, cu sexu-n erecție – smulg cu o cruzime în trepte aripile măștii!
destinul e sfinxul-insectă!

poetul e totdeauna extrem de viril și poate totdeauna – adică nu poate
– chiar și la 87 de ani (căci poate cînd nu poate și nu poate cînd poate)
palma e harta destinului!

altădată australopitecii contemplau amurgul într-o clipă continuă –
fără să înțeleagă că deveneau încet-încet oameni (mă rog, umanoizi).
exilîndu-se din păcate astfel în timp! căci timpul e exil doar pentru
om! pentru animal e cel mult anotimp!

iată forma evoluționistă a păcatului originar

ies din gări – intru în gri

mă culc pe oglinzile acoperișului ca o imagine celestă

stoluri de puncte în cerul pur al geometriei

vreau să am o putere infinită – nu vreau însă ca puterea mea să mă ia
prin surprindere; vreau să fiu mai puternic decît puterea mea!

albastrul ăsta – crepuscul sau noapte – albastrul ăsta ca un spital – o
închisoare sau un ospiciu plin de toate bolile (cancer sau sida), de
toate captivitățile, de toate monoschizofreniile și grădinile nebuniei!

îmi deschid fruntea ca pe-o fereastră – stau la fruntea deschisă ca la o
solitudine peste pervazul căreia îmi aplec privirea în vid

o anamneză care te devoră de cele mai multe ori fără să te elibereze –
te lasă în labirintul dintre cunoașterea de sine ratată și opinia de sine
multiplicată!

toamna mirajelor – fenomenele se ofilesc – frunze de crepuscul în vid
demon dement plînge a mamă

geniul vampirizat de hoaște

timpul e fluviul fiindului

felațiune mistică – orgasmul strălucește în creier – străinu-i castrat de
plăcere

timpul e o povară fără ființă

duhul negru al destinului meu vrăjmaș mi-a semănat vrajbă și obstacol
în viață – capcană și pîndă țepoasă de dușmani! cînd nu vezi jur-
împrejur decît ostilitate înseamnă că ești om! înconjurat numai de
aprobare ești nimicul lumii!

zborul e o formă de existență fără viață – zborul vertical devine trupul
celui care se caută! cu trupul – coloană a zborului infinit – te găsești!

prietenii lumii sînt dușmanii omului – ei vor să mențină cu forța omul
în animal și chiar mai jos – în robot – ei vor ca omul să fie doar atît –
nimicul lumii. iar conștiința doar atît – nimicul inconștientului!

tristul paradox al totalitarismului stă în puterea lui de contaminare – se
ajunge la o totalitarizare insidioasă globală a formelor de gîndire, mai
ales la totalitarismul formelor libertății – la un totalitarism al formei
existenței umane, în fond! e totalitarismul *soluției cu orice preț* – fie
ea utopie laică ori reformă religioasă!

Călinescu: “deșteptul e prost și inteligentul e tont”! problema e că
prostul – care e mai ales oportunist – sfîrșește prin a-l asasina pe tont!
fie tontul numit Eminescu iar prostul, Maioreșcu!

iarba ca o ninsoare a pămîntului

zarea e zar și zorii sînt punctele lui

devenirea este entropia iar timpul e forma ei abstractizată de
conștiință!

structurile totalitare indică poate la om o ciudată tendință de a-și
părăsi specia! altă consecință a mimetismului uman – pentru că

evident, trăsătura dominantă a omului – vizibilă comportamental, social, în filosofie, știință etc. e *mimetismul!* de pildă, platonismul – participarea platonice nu e altceva decât o sublimare a mimetismului fereastra ca un plic cu – înăuntru – scrisoarea vidului vizibil

în-undele – în-cândul – în-cumul și în-întrul drum într-un înăuntru veritabilă imanență e o transcendență internă

nu cred în opțiuni – cred că toate darurile sînt de față tocmai pentru că nimic nu e!

sîngerez îndepărtate galaxii și culeg de pe jos cheaguri de litere

beau stele lichide în timp ce găurile negre mă beau

găurile negre m-au invitat la o beție cu stele – orgie de împărați romani cosmici

un se răstoarnă în **nu** – **nu** în **un** – astfel neantul cu două culori

să-mi stăpînesc durerea și să o transcend – să-mi stăpînesc jupuirea ca s-o fac revelație

cu ochiul orb de aur deschid neant străin de ființă

l-am întîlnit pe nichita în vis – el a devenit înger – eu am devenit iacob

l-am întîlnit pe nichita-n iluzie – el a dispărut fantomă – eu am apărut mirare

din toată batjocura vieții doar amintirea doare!

întrebările sînt umbrele de semne ale omului

pentru neant a fi este joc – pentru ființă a deveni e destin

dictatorul dă opiniilor celor mai plate, truismelor și populismelor celor mai absurde forma fanatismului! dictatorul e un convertizor de opinii în “adevăruri absolute”! asta în planul discursului. comportamental, dictatorul pe drumul spre putere combină fanatismul truistic descris mai sus cu oportunismul cel mai cras! oportunismul acesta e atît de radical și atît de autocentrat încît sfîrșește prin a da impresia unui caracter implacabil! odată ajuns la putere dictatorul compensează carențele intelectuale și comportamentale – de moralitate nu poate fi vorba, dictatorul începe prin a fi imoral și sfîrșește prin a deveni amoral – prin frica pe care o inspiră aparatul lui represiv! frică ce nu se limitează și nu poate să se limiteze la societatea civilă în sensul cel

mai larg, ci se extinde cu necesitate la membrii înșiși ai aparatului represiv! astfel aparatul represiv nu este doar subiect al represiunii ci și obiect al ei, nu doar agent ci și pacient! oportunismul devine astfel, în funcție de capacitatea oportunistului de a nu se abate de la scopul lui unic – supraviețuirea cu orice preț, în condiții în care această supraviețuire e din ce în ce mai dificilă – vectorul genocidelor! Dar oportunismul – mai ales el! – devine victima suspiciunii oportuniste! Lenin, Stalin și Hitler, în ciuda diferențelor lor inevitabile, erau astfel de *oportuniști radicali* pentru care umanitatea nu mai era un obstacol pentru că o eliminaseră complet nu numai din ei ci și din fiecare membru al societății pe care o controlau. putem, în acest sens, vorbi de clonajul totalitar! giruetismul oportunist reprezintă dinamica însăși a totalitarismului; criteriile și regulile totalitarismului se schimbă în permanență pentru că clonajul nu vizează de fapt persoana reală a oportunistului ci *persona* lui variabilă ce se pretinde constantă! una din tehnicile totalitarismului e inversiunea, “arta” de a prezenta variabilele *qua* constante și constantele ca variabile – metodă proprie oportunistului.

falsul axiologic e și el o inversiune însă aplicată exclusiv în domeniul valorilor; de asemeni inversiunea arbitrar/necesar ce dă un sens bizar, sinistru și comic așa-zisei necesități înțelese (libertatea definită astfel devine pur și simplu renunțarea la libertate, adică oportunismul)

infinitul cu întâlnirile și identitățile lui nesfârșite ne dezvăluie un adevăr pe care finitul ni-l ascunde

inversul suprimărilor cognitive – suspensiile – nu pot fi decât un infinit de ignoranță și deci de iluzie. și totuși mirajul introduce probabil în infinit finitudinea!

a-V-a republică, spre deosebire de alte democrații occidentale e formată dintr-o succesiune de mini-regimuri mini-totalitare care se articulează într-un totalitarism progresiv de tip oligarhic deși net inspirat din anumite aspecte ale regimurilor comuniste, fasciste sau, eventual, de tip nazist. de altfel, o caracteristică paradoxală constă în fuziunea supra-ideologică a stângii cu dreapta, subîntinsă de faimosul “politic corect” sub toate formele lui!

evident, cu macronismul – care a evacuat, probabil definitiv, democratura celei de a-V-a republici – bîlciul deșertăciunilor politice ca și controlul oligarhic sînt pe cale de a deveni complete!

echilibrul actual dintre diversele tendințe politice, politicul corect, cu toate formele lui, ce se substituie ideologic marxismului iar în planul fanatismului “Inchiziției”, însă unei inchiziții sociale doar, deocamdată, diversele forme de dezvoltare științifico-tehnologică etc. creează o multiplicitate de centri de putere concurenți ce, la un moment dat, vor intra într-un conflict fățiș și violent! epoca noastră e o epocă de tranziție ce se apropie de sfârșit

oportunism și conformism / dictatură și gregaritate – asistăm la dezvoltarea unei internaționale a totalitarismului – indiferent de ideologie!

forma politică a devorat convingerea politică – trăim tot mai mult epoca unui totalitarism fără conținut, deși avînd încă ca numitor comun interesul! totuși e probabil că în viitor și interesul ca element de conținut să dispară; vom asista atunci la triumful formeii politice goale – nulitarismul! indivizii-zero, nulificați, vor fi atunci clonii exclusivi ai sistemului!

Carnet de idei XV

sau

Carnetul tutuniu

aripile ca niște vârtejuri

hrănește-te cu *amrta* – hrănește-te cu *amrta* abstenenței mele
există impurități care iau forma generozității și dăruirii de sine
perfecțiunea asta utopic proiectată e doar neantul ce ne așteaptă la
capăt

zigguratul însingurat

sîngele verde al pămîntului extraterestru

cîte fantasme nu provoacă strip-teaseuza asta de lume!

ce timp nemăsurat e cel pe care-l trăiești după ce-ai fost în țara morții
– în țara-fantomă!

există țări în care chiar mediocritatea are ceva fantomatic

nebulosa de magneți

ieșind dintr-un labirint de oglinzi am rămas cîteva momente perplex –
uitasem că mai există și lumea!

nervii înfiorați ai labirinturilor – și natura părăsită, de pe care
gospodina n-a mai șters demult praful...

cuvintele apar și dacă nu le prinzi cu scrisul în capcane de litere fug să
se-ascundă adînc în creier – servesc de îngrășămînt nobil
inconștientului

16 octombrie – două luni de la întoarcerea din infern

dacă aș putea înghiți o doză foarte mică de neant – neantul m-ar face
nemuritor pentru că ar dizolva incontinuu toată moartea din mine!

înțeleptul bea zboruri ca cocktailurile dintr-un bar!

să-ți speli sufletul și trupul de toate imaginile și evenimentele vieților!

oglinzile amnezice sînt cele mai bune!

trebuie să te construiești cu fiecare viață – altminteri, nimic nu e definitiv pînă la eliberarea finală!

caut lumina prin cerul de magneți

adversarul totalitarismului, adversar asupra căruia totalitarismul n-are nici o influență e *lucrul*

dimpotrivă posibilismul totalitar se va așarna cu aparent succes, prin teroare, asupra conștiinței! mai precis, asupra conștiinței subiective – a subiectului!

totalitarismul romantic

lucrul distruge totalitarismul pentru că în fond totalitarismul, esențialmente utopic, nu știe să facă ci numai să viseze – să coșmardeze

pentru incompetența totalitară lucrul bine făcut este un orizont imposibil

coșmarul e realismul totalitar

ecologia furnizează una din ultimele forme ale totalitarismului

politic corectul + feminismul, cealaltă formă

în ecologie există totuși o idee subiacentă valabilă (de care nu cred că ecologiștii sînt conștienți): omul e mai mare decît natura și trece dincolo de ea!

dar, ceea ce poate părea deocamdată absurd, omul e mai mare și decît cosmosul!

o lume care nu merită să existe n-a existat niciodată!

de fapt, lucrul e mai ales adversarul totalitarismului comunist tocmai pentru că acesta, la bază, se prezintă ca o doctrină economică (se uită asta!); pentru cvazi-totala incompetență a lui marx vezi *The Red Prussian* de Leopold Schwarzschild!

lucru straniu, prusacul roșu suferea de o monstruoasă furunculoză ce exprimă perfect caracterul hyper-veninos al tipului, intoxicat de el însuși!

însă, pînă la urmă, lucrul e unitatea de măsură a tuturor sistemelor politice, unitatea de măsură a rectitudinii lor intrinseci, pentru că în

plan politic lucrul e sistemul moral, forma lui ireductibilă ca și măsura competenței structurale a sistemelor, a viabilității lor!

practic totdeauna sau, în orice caz, extrem de frecvent, ipocrizia, care nu trebuie văzută ca o simplă strategie socială, conciliază și unifică cele două fețe ale unei personalități scindate, schizofrene. această situație se prezintă mai ales la așa-zisul “om comun” chiar dacă relativ inteligent. există desigur și o altă situație psihică ce se manifestă fie la unii psihopați obsesionali, fie la omul de excepție, eventual la “geniu”. conform acestei situații cele două “fețe”, deși rezultate dintr-o sciziune poate și mai profundă decât precedenta nu sînt mediate prin “ipocrizia” ce permite mascarea sciziunii în profitul “feței” ce corespunde cel mai bine cu *persona* respectivă, ci fuzionează cumva teleologic, împrumutîndu-și reciproc energia în vederea unui unic scop. e ceea numim eventual “vocație”. această schizofrenie teleologic fuzională trebuie definită ca monoschizofrenie. monoschizofrenii sînt mult mai răspîndiți decât s-ar crede deși, evident, populația lor e sensibil mai redusă decât a schizofrenilor comuni. trăsătura interesantă a monoschizofrenilor e obsesia lor pentru “adevăr”, oricum l-ar concepe! sexualitatea poate concilia pînă la un punct cele două categorii, deși comportamentele și strategiile lor obsesionale vor diferi (v. cazul lui Tartuffe, simultan dar non-concomitent schizofren comun și monoschizofren prin obsesia sexuală). de altfel, nu trebuie crezut că psihopații s-ar sustrage schizofreniei comune, dominate de ipocrizie, dimpotrivă!

în fine, schizofrenii clinici – ce aparțin, în practică, ambelor categorii – sînt mai degrabă trădați de lipsa unei strategii sociale coerente decât de un plus de boală. din acest pdv există oare vreun individ ce s-ar sustrage complet fie schizofreniei comune, fie monoschizofreniei – fie chiar vreunui mix al acestora?

m.s. și s.c. formează baza psihopatologică a totalitarismului – fie a celui larvar, fie a celui adult!

demeter-persefone și “monada feminină”

statul-națiune e deja un “imperiu” produs de imperialismul regionalist medieval

spectrele cu flori de-argint la butonieră

pentru totalitarism nu omul ci umanul devine superfluu

sufletul meu e negru de amărăciune

ideea că lumea e garanta libertății e sau o copilărie, sau o ticăloșie – și în toate cazurile, o falsitate!

babele libertine sînt animalele cele mai ridicule și mai abjecte de pe planetă! vezi *Hasta la muerte* de Goya!

pneumaticul e insul cel mai nerecunoscător: folosește tot și respinge tot! într-un sens, pneumaticul e un dictator pe cont propriu – un stăpîn de sclavi (mai ales de sclave) absolut lefter!

nici o putere politică nu merită să fie iubită! și nici o femeie!

toate formele de putere tind, direct sau sub diverse camuflaje, să demonstreze superfluitatea omului. iluzia însăși e un totalitarism radical – **răul radical e iluzia** – mai profund decît orice totalitarism istoric, dar, în mod curios, țelul ei *nu poate fi* distrugerea omului ci doar aservirea lui! totalitarismul istoric reprezintă deci, pentru ea, o armă periculoasă, în măsura în care întreține confuzia dintre individul uman și omul însuși!

pentru un om a cărui viață a fost strivită de animalitățile conjugate ale practic tuturor inșilor cu care a avut de-a face ca și de egoismul cupid al tuturor sistemelor în care a trăit și a căror regulă funcțională e complicitatea – sistemele politice nefiind toate decît animalitate organizată (de dreptate sau justiție veritabile nu poate fi nici măcar vorba), singura posibilitate ce mai rămîne nu este fapta ci *contemplarea filosofică* a inevitabilei monstruoziții a istoriei ce se desfășoară sub ochii lui! răul lumii îl răzbună pe lume în vreme ce înțelegerea îl ridică deasupra lui! veritabila *răzbunare filosofică* constă deci în trinomial: contemplație, înțelegere, eliberare! această răzbunare filosofică poate fi perfecționată prin *expresie*, indiferent de formă! marchizul de Sade știa foarte mult în această privință!

greața neagră, greața galbenă și, cea mai rea, greața albă!

o teleologie a vidului – o teodicee a absenței – a neantului

nu trebuie să fii recunoscător nimănui ci să-ți urmezi implacabil drumul!

lumea e chiar prin structura inautenticității sale violent totalitară!

răul nu e o categorie morală ci metafizică – răul e iluzia sau, mai tehnic, subiacența; or, acest rău prin inautenticitate, iluzia, se

constituie cu necesitate în rețea, altfel nu poate să subziste, deci ca lume!

ceea ce i se opune nu e atît spiritul, deja un proto-fenomen, cît neantul, arelaționalul absolut!

cît timp distincția om – religie – popor nu e operată cu claritate premisele libertății nu sînt puse! idem om – stat – națiune! pe scurt, cît timp omul nu se eliberează, fie și numai conceptual, de magia colectivismului nu se poate vorbi de libertate!

cuplul fals, deci *rău*, nu e constituit din două ființe ci dintr-o ființă și o imagine din care ființa e sustrasă! sau din două imagini total private de ființă!

catastrofa gîndirii începe prin pierderea din vedere a orizontului mistic în favoarea celui doar meta-fizic și, mai precis, în lansarea unei ontologii ce încetează de a mai fi o meontologie! în fine, prin alunecarea spre antropologie și-n papotajul eseistic!

UE nu e doar sinonimă cu demantelarea statelor-națiuni ci mai ales cu evacuarea democrației de toxica oligarhie capitalistă!

il y a des femmes qui ne sont que de la viande avariée et bine pire encore – que de l'âme altérée

teroarea istoriei antrenează falimentul istoriei

rezistența la anumite categorii nu e de ordin etic, cum se crede, ci estetic; respingerea eutanasiei, de pildă, prezentată ca fiind de ordin etic, se bazează pe presupuziția implicită a urîteniei morții! care la rîndul ei identifică moartea cu cadavrul în descompunere! însă, cum nu există soluție de continuitate între bătrînețe și moarte e mult mai firesc să vezi în cadavru forma finală a hidoșeniei vieții, la fel, în putrefacția lui, în vreme ce moartea ar trebui să ne apară ca o splendidă eliberatoare! deci viața e hidoasă iar moartea frumoasă – de unde rezultă că viața e rea iar moartea bună!

abstinența sexuală nu e atît asceză cît înfrîngerea celei mai penibile habitudini!

realitatea e organizarea rațională după legi fantasmatică a unor percepții iluzorii!

curiozitatea e anamneză!

împins pînă la ultimele lui consecințe, comunismul filosofic așa cum îl întrevădea Marx (v. Arendt pp. 67-68) constă într-o animalizare “edenică” a omului, într-o “edenizare” animală, un solipsism al supraviețuirii; deci dintr-o evacuare a conștiinței analogă proiectului Demiurgului gnostic

paradoxal, împins spre transcendență același proiect duce spre *kaivalya*, în vreme ce-n imanență se apropie mai mult de modelul lui Basilide!

singurul comunism valabil e *comunismul contemplativ*

istoria nu începe cu primele texte ci cu primele semne lăsate de om ca om

opera nu e decît solitudine încorporată și ca atare n-are nevoie de comunitate; comunitatea are nevoie de ea prin necesitatea contemplativă a omului, temelie a condiției umane!

inexplicabil fenomenul totalitar? atunci avem de-a face cu un inexplicabil inevitabil!

ceea ce duce la totalitarism dar îl și distruge e principiul eficienței! eficiența evacuează omul din lume în măsura în care implică autonomizarea uneltei!

omul nu s-a definit niciodată prin eficiență – cu toate tarele pe care le antrenează – ci prin contemplație! prima și cea mai simplă formă a contemplației e privirea – indiferent de adevărul științific pe care-l vehiculează.

a contempla mirajul nu te duce mai puțin la adevăr!

fenomenele nu sînt informații – nici vehiculele cunoștințelor – ci suporturi de contemplație!

în contemplație privirea și meditația fuzionează!

liantul totalitarismului e teroarea – un liant ce leagă nu indivizi atomizați și izolați ci inși *din ce în ce mai atomizați și izolați!* paradoxul constă în faptul că ceea ce asigură liantul, teroarea, reprezintă simultan dar non-concomitent și vectorul atomizării și izolării perpetue – al vidării și neantizării în cele din urmă! întrebarea e: poate obține teroarea efecte comparabile cu cele obținute prin asceză, *poate fi obținută prin teroarea iluminarea???*

deci: pentru a face credibilă o lume non-totalitară trebuie schimbată premiza de bază a funcționării individului pretins uman; altminteri totalitarismul sub diverse camuflaje și în varii forme va reveni mereu!

probabil că mulți oameni de relativă bună credință filosofică confundă “iubirea de om” cu “iubirea de lume” – confuzie catastrofică!

le monde est haïssable

viața activă: dumnezeu ca om

viața contemplativă: omul ca dumnezeu

obținem o dublă mediere:

– omul ca dumnezeu ca om

– omul ca dumnezeu ca Om

identică și totuși inversată!

răul e “banal” prin ciudata lui inconștiență ce nu trebuie confundată cu simpla stupiditate!

conceptual timpul ca articulație de trecut – prezent – viitor implică finitudinea! faptul că această finitudine reprezintă articularea unor categorii indefinite (dar nu *infinite*) nu afectează statutul ei intrinsec!

zborul e o răsfoire indefinită de aripi acoperite de semne – în ultimă instanță o lectură, însă o lectură verticală!

abisul e bun pentru că e sincer – însă doar neantul e adevăr!

prezentul e un trecut incomplet și un viitor abia schițat!

în fond, prezentul e mai aproape de trecut decât de viitor – viitorul poate înceta, dar nu trecutul

not too astute prostia îi e scut

istoria lumii e tribunalul oamenilor prin care oamenii judecă lumea la care au fost constrânși!

această formă goală a penitenciarului lumii – calomnia penitenciară! – trebuie nimicită laolaltă cu veritabilii ei temniceri

cum se poate transforma singurătatea contingentă în solitudine transcendentă?

cu cât un sistem se apropie de puterea totală pe atât formele lui corespund mai exact psihopatologiei individuale! puterea se dezvăluie ca alienare!

la poésie rend le doute vivant

orizontul e eul zîmbit

fiece nouă revoluție e botezată cu fanfara locală

păduri de febră – mai stranii ca cimitirele

de la un punct încolo doar un soi de superstiție menține autoritatea factorului politic în fața celui securitar, superstiție ce se fragilizează pe măsură ce cel dintâi se vede nevoit de chiar absurditatea politicii pe care o duce să-l întărească pe cel din urmă!

orice s-ar spune, comunismul n-a fost niciodată popular în țările tehnic comuniste ci numai în occident

evoluția individului corporal e extrinsecă, nu intrinsecă – cu enorme pierderi și riscuri; de aceea individul corporal are nevoie de specie ca de un fel de memorie a reușitelor și ratărilor!

începînd cu sufletul incorporal, evoluția devine intrinsecă, deși o anumă sferă a extrinsecului, deci a aproximației evolutive, ca și extrem de grave riscuri nu sînt de exclus!

spiritul e intrinsecitate pură – el nu poate evolua deși se poate învălui în involuție; aceasta nu poate avea loc decît prin catastrofă ce e, însă, din păcate, înscrisă în structura insulară a spiritului!

rezistă numai neantul

păsări crepusculare înghit vîntul

lama subțire a orizontului îmi taie ochii în două – dar nu există orizont noaptea cînd privirea se pierde în cosmos

scara de sticlă a ploii

în totalitarism masele înseși se impregnează de funcția dictatorială prin denunț, abuz etc.

poliția nu armata e organul represiv de guvernămînt, nu de stat

ca să te poți apropia de o cunoaștere totală ar trebui să poți renunța fără rest la toate sentimentele și dorințele

în structura ei profundă, iluzia ce se colorează cu atîta căldură e un avis de gheață

nimic nu-i mai aproape de neant decît iluzia – și nimic nu-i mai departe de neant decît iluzia

intensifică-ți iluzia dar păstrîndu-ți discernămîntul – apoi tai-o și treci dincolo

uneori pluralul maschează oroarea singularului

pierderea liantului spiritual antrenează ineluctabil pierderea liantului uman – de fapt, degradarea oricărei coerențe în așa-zisa lume!

monarhia absolută – statul-națiune – imperialismul – totalitarismul – faze în abstractizarea puterii

cînd omul, devenit complet superfluu, va fi practic eliminat din mecanismele puterii, puterea va fi devenit complet abstractă! chiar și dezumanizarea (corupția etc.) trebuie văzută ca o fază a abstractizării puterii

obscuritatea indefinită a albului

nu mă interesează să fiu mai bun decît sînt – vreau să fiu eu însumi și să mă cunosc pe mine însumi

inconștientul are doar intensitatea aberației – altminteri e inert! inerția e solitudinea inconștientului

UE e pe cale să constituie un fel de imperiu bancar obiectiv, dintre țările europene, Germania a câștigat al doilea război mondial! cine-l va câștiga pe cel de al treilea – neantul?

templierii au creat sistemul bancar iar bancherii se cred acum templieri – chiar cînd nu sînt masoni!

prezent e numai numele-sufiu! numele ce nu poate fi scindat în silabe – numele aparent al lui Dumnezeu e o onomatopee a suflului respirator!

le monde ronge tout – le néant nourrit tout

din buzele mele țîșnește un tigru

dacă progresul tehnologic elimină omul din muncă trebuie creat un model care să elimine munca productivă din societatea oamenilor! oamenii își vor exercita activitățile nu din necesitate ci exclusiv vocațional! și, eventual, vor popula noile planete devenind vectorul expansiunii umane în cosmos dar mai ales al “expansiunii” spirituale!

în Franța oligarhia înghite sistemul politic însă procedînd astfel și guvernînd practic direct eliberează forțe ce nu vor putea fi nici controlate nici încadrate de oligarhie!

banul gol atrage pumnul sau mai exact pistolul! capitalul va fi posedat de cadavre – apoi, inutil, va dispăre!

capitalul se afirmă tot mai mult ca alienare goală, devenind străin chiar propriei lui forțe de aservire și bineînțeleș – străin omului

comunismul a căzut ca alienare goală, ei bine capitalismul va cădea în același fel!

UE care s-a scindat deja prin brexit va exploda la vîrf prin conflictul inevitabil dintre oligarhiile franceză și germană; ca și de la bază prin multiplele fisuri ale nefastei șandramale!

evident, toate acestea în condițiile în care SUA nu pot sau nu vor să mai joace rolul de arbitru și garant al acestui continent de iresponsabili!

moartea e parte integrantă din poezie – și în general din procesul artistic!

de fapt, moartea e lectorul implicit!

realul e un cocktail de miraj și sordid agrementat cu anxietate;
structura de profunzime a mirajului e însă solitudinea
vagabondul își scuipă umbra pe sîngele închegat al deșertului

mi-e sete de soarele adevărului – vomit apa uitării

există ceva mai inutil și mai acid decît anxietatea?

sufocarea de banal a statu-quo-ului! oare setea de masacru, indiferent de schemele argumentative, vizează realmente o anumită categorie sau este intrinsecă societății așa cum instinctul crimei este intrinsec individului! există popor ce poate spune contemplîndu-și istoria – nu sînt și nu voi fi niciodată un popor asasin?!!

pe lîngă legile vizibile ale unei democraturi ce-și zice democrație și stat de drept există o rețea întregă de decrete și prevederi obscure ce nu ies la iveală decît cînd încerci să trăiești. află atunci că pentru

sistem ești un delincvent potențial tocmai pentru ca veritabilii delincvenți, protejați de același sistem, să poată activa nestingheriți. e vorba deci de o nanolegilație a delincvenței, gata oricând să se preschimbe în totalitarism fățiș! un infern larvar în așteptare – gata să emeargă când fructele sînt putrede!

calcule imposibile:

$\infty + 1 = \infty$ 0 (neant) $+ 1 = 0$ deși $1 + 0 = 1$

dar $0 + \infty = ?$ nu se ascunde în $0 + \infty$ și poate și mai mult în $\infty + 0$ tot misterul, tot paradoxul finitudinii?!

există oare, cum par să creadă valentinienii, o finitudine transcendentală ($0 + \infty$) și alta imanentă ($\infty + 0$)?! (“sein/werden = 0” Eminescu) – este transcendența însăși articularea paradoxală a unei finitudini pure? *purușa și prakṛti*

în fond, cum remarcă foarte just dana: neantul și subiacența = monada și dyada indefinită...

în plan oarecum subiectiv ce se spune despre finitudine se poate spune despre inutilitate, eșec, eventual ratare...

ratarea e un exces de neant sau infinit – omul de prisos... nimeni... omul ridicol...

odată cu prăbușirea comunismului am intrat în *no time's land!* un mix al tuturor epocilor și al niciuneia în care orice se poate întâmpla vis: tata mă ceartă pentru că vreau să public *Analiza...* și volumul de politice – ceartă la cuțite! (evident le-am publicat!)

vis recentissim: stau la masă cu Sever, bem vin; el mă anunță că o să verse vinul pe fața de masă; i-o interzic fără menajamente, amenințându-l; o face totuși, pată mare roșie de vin – scandal – mă trezesc! (22.03.24)

umple-te, inima mea, de greață albă!

neantul revoluționar aspiră să suprimă tot ce-i e incompatibil – aspiră să suprimă colonia penitenciară unde se găsește închis!

je marche dans le monde – je traverse, donc, les couloirs inextricables de ma nausée!

le rêveur se rêve dans l'arrêve

cerșetorul deșertului cu silabele învăluite-n miraje iubește lumea ca un prizonier colonia lui penitenciară – ca un armean, genocidul – ca un evreu, lagărul de exterminare – ca soljenițîn, gulagul!

frumusețea lumii? orice peisaj e frumos doar prin expresia valorii lui de devastare! lumea e frumoasă doar manifestînd tot ce o distruge!

vis: război atomic! e de mirare cînd lumea și-a făcut un joc din moarte ba, mai mult, e moartea!

toate luminile se dizolvă într-o tot mai vastă tenebră – la capătul căreia doar neantul, strălucirea ultimă!

tehnic, lumea e un spațiu intermediar ce se deschide în interiorul **eului** – un vid în care eul nu poate structura decît formele și ipostazele lui alienate! reificate chiar! real, însă eu aș zice, mai degrabă, autentic e că raportul cu propria ta finitudine e tensionat! însă realitatea falsă se obiectivează prin schemele anxietății și griji, pe cînd realitatea veritabilă se manifestă prin cunoaștere!

atunci *doar* îl întâlnește pe *numai*

o revoluție nu poate izbucni fără o prealabilă – colosală – energie de discordie

amnezia de beton

perioada 2017-2022 trebuie considerată ca *podul spre infern*, el însuși deja infernul și precedat de o lungă pantă coborâtoare infernală – numită în Franța “a-V-a Republică”!

privirele-mi curg din ochi ca betonul din benă

scriu aerul cu fum – îmi scriu străinul cu pana automobilului

șosete de șosele

vis: discuție în tren cu o bătrânică, “am trei fii, unul e special”

citesc destine evanescente în măruntaiele fluturilor

structura ultimă a adevărului – a binelui – a frumosului chiar – e **neantul**

“scena românească” actuală – o piesă beckettiană cu clovni bătrâni – întreaga “cultură română” actuală e oare altceva? *bien pire!!!*

“afacerile” ce compromit “clasele superioare” reprezintă pentru populație o veritabilă școală a corupției tot atât de necesară sistemului ca și tehnicile represive!

degetele cicatricilor pe chip și pe traversările styxului

când un chip e spart de oglinzi ca un poliedru de culoarele labirintului

cum să deschid biblioteca cu 200 de miliarde de volume – fiecă volum cu câte 200 de miliarde de pagini – fiecă pagină cu 200 de miliarde de

litere – s-o deschid și s-o pot citi – simultan dar non-concomitent – s-o pot citi, adică memoriza, adică înțelege – și să devin eu însumi îngerul tuturor înțelegerilor neantului de neînțeles (total: 8 catalioane de semne)

să spargi condeiele ca să faci statui și să le-adaugi ca pe-un codicil – cultul personalității

scrisul e un șarpe bătrîn cu multe labirinturi presărate printre șoaptele solzilor

întîi am fost desfăcut – apoi am încetat să mai fiu tăcut

fragment de lună și pistol cu potecă prin paloarea glonțului

pe coperti – marchizul de Sade s-a scufundat în Bastilia

nu există reușită veritabilă în lumi ci, cel mult, remușcarea aparentă a unor criminali dublați de niște afaceriști necrofili!

din nări îmi sîngerează priviri olfactive

nichita stănescu sau candoarea metafizică

cît e ora Celsius?!

din tot ce a fost – din tot ce mai e amestecat cu neantul – doar zdrențe – zdrențe de prezențe de-oglinzi și de mult mai solitare absențe

sărut cu buzele mele întîmplătoare buzele creierului celor ascunși

am părul luminos de cărunț ca o stea zburlită – traversez astfel vidul
dintre alte stele – mai obstinate

anti-deucalion zămisli o omenire lipsită de membranele orbirii – cu
gîndirea de lumină – și fără femei!

o omenire durată din lumină gîndită

în locul lumii doar un sistem de paradoxuri

în fond, o omenire de lumină gînditoare nu poate locui decît în
paradox! paradigma ei e paradoxul!

invers, sîinii implică copilăria iar vaginul pune îngustime în naștere
dînd handicapurilor noastre o falsă aparență de necesitate!

zidurile stau între oglinzile împărțite – ca niște lungi așteptări aproape
știute

diletantismul e pe drept rău văzut! și totuși diletantismul genialoid (al
poetilor, al autorilor de SF, al științificilor chiar) exprimă voința de
unitate cognitivă a spiritului, voință ce depășește capacitățile cognitive
individuale și chiar capacitatea cognitivă a omenirii în ansamblul ei!
diletantismul exprimă deci capacitatea cognitivă a infinitului
spiritului!

un individ nu poate fi o “instituție”! un individ e o căutare sau nu e
deloc!

peleu s-a luptat doar cu metamorfozele oarecum mecanice ale lui
thetis – știind că îmbrățișează mereu aceeași femeie! însă luptînd cu
metamorfozele lumii – adică ale lui *prakṛti* – simți cum în
transformări se amestecă elemente psihice noi: grija, sentimentul

vinovăției, lipsa de legitimitate... însă și acestea sînt miraje, iluzii – mai ales ele!

plăcerea e în fond neant!

apa care și-a pierdut oglinzile

sentimentele poartă-n ele o întrerupere – o cădere – o ruptură tragică

meniri de menhiri

ești foarte oblic tu, în realitate

gesturile aerului

vis (17 Noi. 2017): un imens guzgan de mărime omenească se aruncă de la etaj și moare, supraviețuiește doar un vîrf de codiță pe care-l strivesc!

femeia-vacă paște iarbă cu spermă – verde de-argint

să respiri un dușman mai puțin – să uiți unul mai mult – să-ți depoluezi treptat memoria

ca atare, nu există binele și răul – binele și răul în stare pură! “binele” și “răul” sînt orizonturi ale percepției morale, felul nostru de a contempla neantul, ca “bine” sau ca “rău”! sau poate și spiritul, ori încă și mai interesant, graalul, suprasinteza spiritului și neantului – a neantului, sângele spiritului, a spiritului, cupa neantului! altminteri, fîgașuri ale percepției – miraje, proiecții – nimic entitativ – doar

făgașuri ale percepției morale; eșecuri cognitive cumva! și într-un sens, simboluri...

totalitarismul nu-i niciodată absent dintr-un regim politic – totalitarismul sau infernul politic. atît numai, că în anumite cazuri avem de-a face cu forme refulate și puternic machiate (“extratereștrii”, de pildă, i.e. continuarea ocultă a experiențelor pe oameni inițiate de naziști i.e. mengele) și alteori cu forme variabil defulate!

poezia e un joc de șah cu partidele alcătuite numai din deschideri! sau numai din finaluri!

în fond, paradoxul pisicii lui schrödinger reprezintă ontologizarea unei situații pur gnoseologice adică pur meontologice! sensul e de fapt că în orice ens se ascunde un nens – pisica vie din cutie e neagră și ca atare moartă! ființă sau neant?

cel mai simplu ar fi să se accepte că întreg domeniul cunoașterii operează în sfera neantului, formează un fel de “fizică meontologică” sau fizică a neantului!

paradoxul: gîndim cu neantul situații reale ce ar demasca definitiv farsa “realului” – *māyā*

chipul cu pixul în diagonală

e ceva straniu cu fructul a cărui coajă e benefică dar al cărui miez este toxic – fructul acesta se cheamă “femeie”!

ca să cunoască adam a mușcat din el însuși – fructul vieții însă n-a înțeles că l-a mușcat căci era eva! eva-lilith

gîndim iluzia cu neantul

bieți imbecili de flori de cuc ce-ncearcă să-mi judece ființa și versurile
– pe mine, locuitorul unic al crucii de aur!

ficatul – plămînul – poartă – fereastră – oglindă
creierul – labirint

o lacrimă grea îmi cade în inimă

ficatul – oglinda profetică neagră udată ca o plantă cu mistere și cafea

în lumea asta nu mă simt bine și chiar mă simt nebine de tot binele pe
care-l simt

oglindea evoluează în *e* și *e* astfel o pasăre cu zborul încet – o silabă cu
profeția adîncă în care negrul se înnegrește în zboruri insuportabile

de fapt, ai să-mi dai drumul – literalmente ai să-mi dai drumul

omul e singurul animal care se pretinde argument – și încă argument
ontologic! singurul animal ce se pretinde martor – omul e singurul
animal care-l respiră pe Dumnezeu!

eternul nu e ceea ce se sustrage suprimării ci ceea ce are ca
metabolism cognitiv suprimarea!

în tot trupul, la diferite adîncimi ascundem un ochi unic cu diferite
pleoape ce ne reglează diferitele priviri!

erotismul obligă spiritul să rămînă treaz – e și o mască și un excitant
pneumatic

luna pe care o vedem pe cer e-un ochi ascuns cu toată paloarea
strălucind în noi

îmi răsfoiesc singurătatea în adâncime

o tristă mască de teatru e tot ce-mi mai rămîne – masca mea de
sîngeros arlechin

n-am să trădez niciodată imposibilul pentru banalul posibil

ceea ce se întîmplă e timpul vieții mele – secundele-i sunt întîmplările,
silabele cu care mă vorbesc – mă neantesc

albul se fărîmă-n flori – în ciudate stele-flori

volanul vocalelor

limitele morții cu sânge sub literele unui spînzurat

femeile actuale sînt prea independente (și egoiste) pentru a fi
excepționale – prea vanitoase, de fapt!

se risipesc în păienjenișuri subțiri suflurile gheții – pulberi de-
amurguri transparente și albe

fiecare zi e o altă aventură penibilă

fiece ochi e o cușcă pentru pasărea privirii – în ochiul orb pasărea
privirii e un abis infinit

“nu vă vreau” spuse cu refuz ochiul orb trimițându-și spre ei îngerii exterminatori ca pe un nor de lăcuste

răul pur și binele pur nu pot accepta dihotomia “paradis”/“infern” ce le contrazice structura

nu văd de ce n-ar fi așa: Adam este discernământul și Eva, viața

spiritul mă arde prin transparente gratii de fum – spiritul mă arde fără nici o gratie

cioburi de aripă pisată
cu fereastra spânzurată de gând

zămislesc scriere de parcă din vaginele degetelor s-ar naște șerpi

vreau să extermin lumea întreagă a viselor – lumea întreagă a coșmarelor – lumea întreagă a iluziei și avisul întreg

stînga de stîncă – stîncă de stîngă

copilul cu picioarele înfeliate ca un neant în devenire cu toate membrele – cu toate umbrele

rezistenții *prin* cultură / rezistenții *întru* cultură – ce diferență!

uneori, cînd mă uit la concretul relațiilor inter-umane – fie în plan politic, fie social, fie personal pur și simplu – îmi spun că ***relațiile dintre oameni sînt de tip totalitar sau nu sunt deloc!***

demonul e un înger care spune adevărul (a nu se confunda cu diavolul, care minte totdeauna, chiar și cu adevărul)

dimpotrivă, îngerul nu spune decît ce i se spune să spună – adevăr sau minciună, el transmite mesajul

isus – lenin – tot un drac sau pe-aproape!

boala noastră cea mai profundă e propria noastră viață – energia chiar prin care credem că trăim

sînt larva neantului făcută din labirinturi dezarticulate

boala mea de piele migratoare

dacă fericirea e neapărat în doi atunci nu trebuie să fii decît tu cu umbra sau, mult mai bine, tu împreună cu propria ta singurătate – atunci vei fi fericit ca o insulă!

tărîmul morții e limbul nemulțumirii neantului

totalitarismul nu e doar o tehnică de superfluizare a omului – a umanului – ci se bazează pe posibilitatea efectivă a reificării oricărei ființe, fie direct, prin moarte, excelent “convertizor”, fie prin amenințare și deci prin supunerea absolută ce decurge din asta

căci individul uman nu se respectă și nu se iubește ca om

în esența lui totalitarismul e un sclavagism absolut ce nu admite gestul neprogramat ori gîndul liber – totuși nu o robotizare, altminteri s-ar pierde sensul sadic al totalitarismului! dimpotrivă, totalitarismul capitalist bazat pe tehnologie și vizînd exclusiv eficiența se vrea o fabrică de roboți!

instinctualizarea solitudinii și impregnarea acestui soi de instinct cu un surogat de conștiință – acest haos de primar și secundar – de originar și derivat – poate duce la cele mai abonimabile atrocități – infinit mai oribile decît cele deja cunoscute

optimismul teleologiilor complementar optimismului theodiceic îmi repugnă

în fond, tot ce vreau e trezirea absolută, nu distrugerea, care e încă somn!

sînt veridice, sincere, picioarele mele – ele exprimă cu simplitate adevărul – sînt cu simplitate, modestie, naiv și candid adevărate – sînt fiabile și, cît pot, mă susțin!

într-un sens, subiacența nu-i altceva decît *neliniștea* primordială

există pe lîngă frustrare, un element de rîs în furie; de aceea trebuie să separi rîsul de frustrare și să-ți transcenzi frustrarea prin rîs (chiar dacă nițel forțat)! în mod curios, plînsul – această sîngerare a inimii prin ochi, rănilor ei permanente – poate fi și el o soluție!

nu există merit față de absolut

tot optimismul nu e altceva decît *trșna!*

chiar și absolutul poate comporta “paraziți” – subiacețe

“realitatea” nu e doar un ansamblu de funcții ci o țesătură destul de haotică de funcții și disfuncții – în care disfuncțiile par să aibă rolul motor!

această țesătură precede probabil big-bang-ul și se regăsește deja la nivelul neantului auto-contaminat, ceea ce pare să însemne că “realul” s-a format deja la nivelul neantului, anticipînd cu mult asupra lumii

substratul feminismului – machismului – politicului corect etc. e bineînțeles egoismul!

în fond, epoca noastră, net anti-creștină, în ciuda ipocriziei reziduale, e structural hobbesiană – profund leviathanescă!

Hobbes sau legalitatea prin crimă – crima prin legalitate!

prakṛti ispitește libertatea prin putere după ce a ispitit singurătatea prin joc!

coșmarul marxist ne trezește din coșmarul istoriei? ce glumă! karl marx a contaminat societatea pretins umană cu furunculoza ce-i era proprie – numai că furunculoza istoriei e incomparabil mai sângeroasă decât cea a unui ins! marx era un monstru cu atîta venin în el încît lenin și stalîn n-au fost de ajuns ca să-l poarte – a mai fost nevoie și de hitler!

conceptul vid, deci totalmente sălbatic, al imperialismului și conceptul vid, deci totalmente bestial, al totalitarismului sunt două charybde ce vor sfîrși prin a forma una singură (e deja cazul)

marxism-leninismul nu-i decât un hobbesianism luat din cealaltă parte – un leviathan inversat!

l'argent c'est la grâce de Dieu

în fond imperiile clasice sînt expansionismul proprietății funciare

ținta totalitarismului veritabil e omul – cel mai prețios capital! în acest punct, mai ales, diferă comunismul de capitalism – **în umanismul aservirii!**

în fond, în căutarea ei de putere fără limite, oligarhia devine principalul adversar al Statului – mai periculoasă decât orice organizație teroristă ori anarhistă! căci există o tendință, în parte justificată, a oligarhiei – ce nu trebuie confundată cu vreo clasă socială ca de pildă burghezia în genere – și anume de a considera Statul ca pe o simplă mască a ei proprie, mască pe care, din ce în ce, oligarhia are mare chef să o scoată. pentru oligarh chiar umanitatea în genere începe să reprezinte o convenție ridiculă... ceea ce ignoră însă oligarhul e că în această cursă a bagatelizării conceptelor el însuși ajunge să reprezinte exact asta: o convenție ridiculă!

modelul ocupației se întoarce lesne contra propriei națiuni; cât despre oligarhii, indiferent de culoarea ideologică, asemeni dictaturilor, în fond, ele n-au altă patrie decât aceea a conturilor lor în bancă! singura patrie a oligarhiilor e patria lor bancară – de unde internaționalismul lor bancar, de preferință *off shore!*

eroarea lui Platon constă în a separa oligarhia, tirania și democrația – epoca actuală ne demonstrează cu strălucire existența unui totalitarism oligarhic în cadrul căruia dictatura (forma modernă a tiraniei) coabitează perfect cu oligarhia complice (de fapt e vorba mai degrabă de o simbioză!), democrația constituind un perfect alibi propagandistic pentru acest alt sindicat al crimei cu apetituri genocidare! vezi Gaza!

informatica pare să servească un neo-imperialism încă destul de nebulos, însă potențial mult mai eficace, un fel de totalitarism intern bazat pe o supraveghere cvasi-exhaustivă (sub pretext de terorism) și pe un fel de permanentizare a stărilor de excepție, structural anti-constituționale! superfluizarea progresivă a omului, indiferent de poziția în sistem și deci autonomizarea sistemului ca atare pare să reprezinte constanta tuturor acestor transformări!

relativismul etic, respectiv dezumanizarea, reprezintă terenul predilect al totalitarismului și al omului său nou – oportunistul ciborgiac! să nu uităm feminista virtual ciborgiacă!

mă întreb dacă fantomele sînt cu necesitate proiecțiile psihice ale altor persoane, eventual decedate, și nu reprezintă uneori “colorațiile” personalizate ale unor experiențe spirituale! în cazul acesta ar reprezenta un fel de *ipostaze* individuale, comparabile pînă la un punct cu ipostazele divinului sau ale originarului!

femeile sînt niște paraziți ce caută handicapul, fisura pe care să se poată grefa și plecînd de la care să poată să te fagociteze; dacă nu o găsesc declară acru “văd că nu ai nevoie de mine” și-ți poartă pică. repulsia femeilor pentru inșii integri, asupra cărora nu pot avea nici o priză, e nemăsurată!

dictatorii și acoliții lor efectivi trebuie tratați ca niște criminali de drept comun în cazul cărora nu se aplică abolirea pedepsei cu moartea! în chipul cel mai intransigent: excomunicare și exterminare!

e destul de curios și, într-un sens, nedrept, felul în care îndreptăcirile morale din sfera psihologicului pot constitui obstacole spirituale!

e drept, nimic nu-i mai confuz și, la analiză, mai haotic decît o astfel de îndreptărire – bazată în genere pe suferință – ce amestecă straturi psihologice (conștiente sau inconștiente) și chiar spirituale diverse!

oglinzile negre îmi sîngerează pe față – în stropi înveninați de silabe

de vreme ce imanența e regimul transcendenței, atunci, oricît ar părea de paradoxal, cu cît e mai separată de imanență, tot pe-atît transcendența e mai prezentă în intimitatea imanenței a cărei esență veritabilă este! prin esență nu trebuie înțeleasă cu necesitate ființa – ci neantul însuși!

anything goes! pentru un spirit în progres totul e util – totul e creștere!

materia a conservat principiul distrugerii goale dar a pierdut sau a ascuns principiul distrugerii *cognitive* în care fiecare act de suprimare e un act de cunoaștere și unde ceea ce se naște, se naște din propria sa dispariție iar ceea ce dispare dispare născîndu-se într-o infinită cunoaștere de sine

toate actele de cunoaștere sînt dispariții germinative – germinații destructive, pentru că neantul – ce-și respiră auto-negația – le cuprinde-transcende pe toate!

știința vrea să cunoască exclusiv prin analiză și se mefiază de sinteză – ceea ce nu-i neapărat o idee rea! căci există ceva mereu subiectiv și bizar, arbitrar în sinteză, un element aproape magic, misterios și incomprehensibil! căci sinteza e mit iar în plan tehnic deci semiotic sinteza-i simbol!

analiză – sinteză – mit (poate mai degrabă un fel de suprasinteză) – cît despre simbol, acesta-i pragul misterului, pragul lui iradiant!

o formă e cu atît mai organizată cu cît mai arbitrară! formele perfecte sînt cele mai arbitrare – perfecțiunea atinge maximumul de arbitrar!

dimpotrivă necesitatea se manifestă prin forme imperfecte, cu un grad de organizare relativ slab! numim astfel de forme “naturale”

neantul e absolutul cognitiv

paradoxalul precede materialul! dincolo de infimizezimal – zona schematismelor paradoxale! dincolo de particule – paradoxurile ce se desprind ca niște scînteii din haos! apoi se camuflează treptat în cosmos!

energia în forma ei cea mai pură nu e altceva decît paradox!

s'écriture et s'écrier – pour le poète s'écriture c'est s'écrier – son écriture est un cri!

nu există “popoare pure” (cu-atît mai puţin “alese”) – toate popoarele sunt hibride, insuficient individuate în plan psiho-spiritual și deja sau tendențial multi-rasiale și vrînd nevrînd multi-etnice!

I am a literary duke – the duke of Glominous!!!

am putea poate distinge paramentalul operațiilor poetico-filosofice de meta-mental ce aparține strict misticii! distrugerea nu-i altceva decît o metamorfoză radicală – distrugerea fizicală e oarbă, distrugerea cognitivă iluminativă, prima produce și hrănește alte forme de viață, deci de ignoranță, a doua naște cunoaștere!

ceea ce caută conștient sau nu autorii veritabili, în sensul cel mai larg, nu e celebritatea ci *deificarea*

Anglia – o societate modernă ce poartă pe cap – asemeni unei bătrîne cochete imbecile – un teatru cu marionete medievale! coroana ei!

în locul Evului Mediu, confuza societate franceză ce-amestecă epocile, poartă un capitalism din care n-a înțeles niciodată nimic și care o complexează! fetișismului medieval englez Franța îi opune un soi de fetișism oligarhic! fiecare poartă cu pasiune ce nu poate în veci înțelege și prin urmare ce-i e complet inutil!

pentru un eventual Dumnezeu justiția (nu bineînțeles, simpla instituție) nu poate fi decît un joc – ceea ce fără să fie imoral e cu siguranță amoral! cum poate avea însă o justiție morală o bază amorală!

există, prin urmare, un handicap structural în divinul creator – dacă-i acceptăm existența – pe care divinul în sine și pentru sine nu-l cunoaște! creația nu poate fi decît consecința unui viciu structural și are o vădită funcție compensatorie!

e deci preferabil să refuzăm din start ideea paradoxală a unui Dumnezeu creator!

paradoxurile theodiceii sînt insolubile iar ideea platonice a iresponsabilității divinului (pur retorică) este perfect absurdă!

“a cincea coloană” a imperialismului rus e periculos de activă! depoluarea Occidentului de toată textura asta va fi extrem de dificilă, poate imposibilă, pentru că implică o cotitură ideologică radicală!

există un fel de “colonialism” intern, extrem de răspîndit, practic planetar, al capitalelor asupra restului teritoriului!

un eventual al-III-lea război mondial ar reprezenta fenomenul moral-politic al “căderii tuturor măștilor”!

infernul se naște totdeauna din haos! ca un fel de reorganizare!

teleologia, prin chiar structura ei orientativă, e carentă în plan etiologic – în genere se face vinovată de “idilism”!

spiritul nu se poate elibera decît prin suprimarea naturii, deci prin recuperarea neantului cognitiv! lumea ca atare dispăre, ca și individul! inutilul oniric încetează iar devenirea recapătă forma eternei suprimări cognitive! viața cunoașterii! nu există în adevăr altă natură!

teleologia se blochează în unitate fără să ajungă însă la neant!

valoarea de plauzibilitate a acțiunilor ține de substratul oniric al existenței

mâinile n-au obraji – nu pot prin urmare roși pudice, orice ar face!

nu poți obține practic nimic prin merit – cu excepția cazului în care interese neprevăzute te susțin – totul prin complicitate și putere!

e bizar să ai un corp!

tehnicele totalitare nu pot fi circumscrise – odată realizate într-un punct al globului se extind ca o pandemie în toate celelalte!

opinia publică e uneori conștiința, cel mai ades ipocrizia unui sistem!

traversarea deșertului nu e limitată în timp – traversarea deșertului e permanentă! la fel, nu ieșim niciodată din tunel, nici măcar prin moarte! lumina definește tunelul, nu îl suprimă!

orice replică umană – orice gând uman într-un sistem totalitar sînt condamnabile și deci condamnă!

vai de cei pentru care corupția e singura umanitate!

amoralitatea e obrăznicia imoralității!

oroarea totalitarismului constă în faptul că pînă la urmă pînă și propozițiile cele mai scabroase, cele mai false în esență ajung să poată pretinde la o formă de adevăr!

utopia capitalistă e tot atât de periculoasă pentru Occident ca și utopia comunistă pentru comunismul istoric – mai periculoasă chiar poate!

eu pot fi sentimental dar în practică rămân implacabil – sentimentalismul meu e doar un aspect al ferocității mele

perspectiva istorică permite o analiză a totalitarismului din exterior – fie că acest exterior vizează structura sau funcția, conturul ori resorturile interne!

perspectiva literară permite analizarea totalitarismului din interior, din intimitatea lui – aici se găsește deci sensul veritabil al *analizei literare!*

necesitatea e acțiunea *oportună*, oricât de bestială; oportunistul, ca cel ce *înțelege* oportunitatea adică necesitatea – e cel ce legitimează prin totala imoralitate a logicii sale obiective și a adaptării sale subiective toate crimele și toate ororile sistemului ca *necesare*, e *martorul fals* al tuturor proceselor trucate, fie ele staliniste ori naziste, martorul și uneori procurorul, stil Vișinski!

“Malheur à l’imbécile ou à l’esthète qui demande seulement à savoir comment et non pourquoi” (Arthur Koestler, 182).

de fapt, singura problemă vitală în totalitarism e cea modală (*cum*), nu însă sub forma întrebării ci exclusiv sub cea a ascultării! *de ce* e un lux ce se plătește cu viața!

totalitarismul are darul de a face absurdul posibil și plauzibil!

totalitarismul e un sistem – simultan deși non-concomitent – paradoxal și dogmatic!

structural totalitarismul e un oportunism și dictatorul e oportunistul nr-
ul 1 al sistemului

aripile îngerului ca niște șobolani albaștri

o să vedem cine știe să se joace cel mai bine de-a neantul – lumea sau
eu!

dana spune că mă iubește dar că uneori uită – ceea ce înseamnă că la
ea iubirea are forma remușcării! deci a vinovăției! mă iubește *după* –
chestiunea e *după ce!*

în Franța, sub diverse pretexte, oligarhia se străduie să introducă
dictatura partidului unic – în plus, un partid improvizat deci
aparținându-i direct! e o politică stupidă și extrem de periculoasă ce
opune direct oligarhia ansamblului populației și deci o definește ca un
corp străin, o tumoare de extirpat!

deocamdată trăim un fel de cursă a absurdului într-o lume în
dezagregare – pînă la ce punct?

două metafore poetico-filosofice ale limitei: lucrul-în-sine al lui Kant
și floarea lui Mallarmé, “l’absente de tous bouquets” – nu atît esențe
cît fenomene ultime, vegheate de neant...

Table des matières

CARNET DE IDEI XI	5
CARNET DE IDEI XII	27
CARNET DE IDEI XIII	65
CARNET DE IDEI XIV	77
CARNET DE IDEI XV	103